اغزن سیم
ناول
اغزن سيم
ناول
ليكوال: نصير احمد احمدي
چاپ چاري:
جلال آباد
۰۷۷۷۶۲۶۱۶۱/۰۷۰۰۶۲۶۱۶۱
momand.books@gmail.com
Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزن سیم

ناول

لیکوال:

نصیر احمد احمدي

۱۳۹۱ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	:	اغزن سیم
لیکوال	:	نصیر احمد احمدي
برېښنالیک	:	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
کمپوز او د پښتې انځور	:	ن. ا. احمدي
د پښتې ډیزاین	:	رضا پارسا
د چاپ شمېر او کال	:	۱۰۰۰ ټوکه - ۱۳۹۱ل
چاپ چارې	:	مومند خپرندویه ټولنه
انلاین چارې	:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

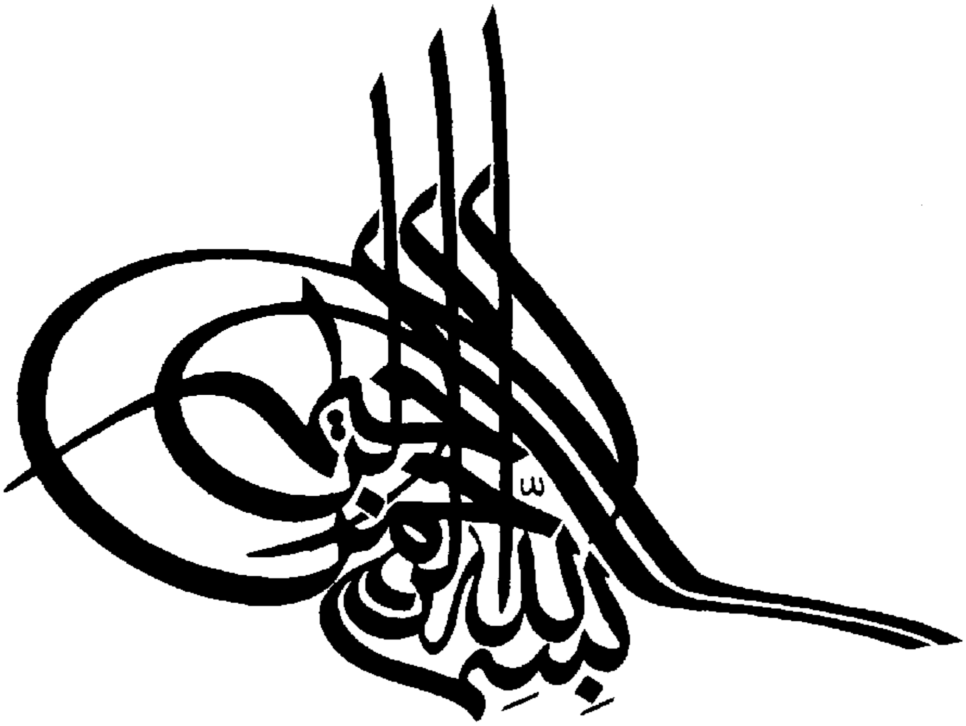

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

کمپيوټر مې چالان کړ، ايمېلونو ته ورغلم، څلور ايمېله ول. درې دفتري او يو هم ناشناخته.
ناشناخته ايمېل مې لومړی وکوت، ليکلي و:
_مرم، د ژوند کيسه مې ليکې؟
ادرس ته مې وکتل، ګډوډ توري ليکل شوي وو. سر مې پسې ونه ګرځاوه، د دفتر ايمېلونه مې ځواب کړل، د مېز پر سر د راډيويي خپرونو پرتومتنونو اصلاح غوښته.
لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ايمېل راغی.
_فکر دې وکړ؟
ومې ليکل:
_ته څوک يې ؟
دقيقه ووته. ځواب راغی:
_ ستا دوه_ درې ناولونه مې له انټرنټه راواخيستل. هيله کوم. د چټ پاڼې ته ورشه !
هماغسې مې وکړل.
ويې ليکل:
_سلام
وعليکم. ته څوک يې؟
_ام م م... ضروري ده؟
_هو
_دوه ويشت کلنه يم.
ومې ليکل:
_پوره ځواب نه و.
_ها ها ها...
_ولې خاندې؟
ويې ليکل:
_زما د ژوند کيسه ليکې؟
_نه !
_دوه ويشت کلنه يم.
_دوه ويشت کلنه يې که دوه ويشت کلن؟
_ها ها ها... دومره بې باوره؟
_د باور دليل؟
ځواب يې رانه کړ.
ومې ليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـيو وخت مې له يو چا سره چټ کاوه، ځان يې نجلۍ معرفي کړی و، خو وروسته مې ملګرې وخوت، تر اوسه مې ځوروي.
څه يې ونه ليکل.
په کيسه کې يې نه شوم ګړې ته مې وکتل، لس نيمې بجې وې، جلسه مو درلوده. يو نيم ساعت وخت يې ونيو، د کنفرانس له سالونه سيده پورته طعامخانې ته وختم، ماسپښين يوه بجه بېرته کمپيوټر ته کېناستم، ځو پرله پسې جملې يې ليکلې وې.
ـ د چا چې مرګ نږدې وي، دروغ نه وايي. زما د ژوند کيسه ولېکه، هم به موضوع وموميې او هم به دې نورو ته خير ورورسېږي. که امکان لري، د ټلېفون نومره دې راته ايمېل کړه.
ومې ليکل.
ـيې؟
نه وه.
نومره مې ور ولېږله.

* * *

تياره وه، په نيازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نيازبېک د کابل ښار په لوېديځه څنډه کې پرته سيمه ده، کورونه يې بې نقشې دي، تنګې کوڅې لري، زه هم همدلته په يوه کرايي کور کې اوسم.
دا تنګې کوڅې په ژمي کې د تګ وړ نه وي، بس! د دواړو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر يې سلامت درې مياشتې په کورونو کې ولاړ وي.
برق نه و، په توره شپه کې روان وم، خو له بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږدم.
د کوڅې په سر کې نانوايي ته ور وګرځېدم. يوه ډوډۍ مې راواخيسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول.
په کوټه کې راتاو شوم، تليفون وشرنګېد، له جېبه مې راويست، سکرين شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ور ووړ:
ـهلو!
ښځينه غږ راغی.
ـاوس دې باور وکړ؟
ومې پوښتل:
ـوبښه! څوک ياست؟.
د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ويې ټوخل، ويې ويل:
ـته هېرجن يې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کيسه په سمه توګه ولېکې.
ومې خندل:
ـ ته خو په رښتيا هم نجلۍ يې.
په خندا کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـاوس خو دې باور راغی؟
ـ تر دې لوی ثبوت !
ـبس نو ، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
غلی شوم، د ځواب له پاره په مناسبه جمله پسې ګرځېدم.
ویې ویل:
ـپه ټلیفون کې غږهاری دی.
ـکورته روان یم، په کلکه واوره خیژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه و لیدلی.
ویې ویل:
ـدلته هم د واورې کمی نشته.
پوښتنه مې وکړه:
ـ چېرته؟
ـپه ایټالیا کې.
د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر خنګلې لاندې کړه، جېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
مقابل لورې وویل:
ـهلو، زما خبرې اورې؟
ـهو
ـنو ولې غلی شوې.
کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
ویې ویل:
ـدروازه نه خلاصېده؟
خندا راغله:
ـسمه جادوګره یې.
ـنه، ما د دروازې غږ واورېد.
ټلیفون قطع شو.
کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخارۍ تر څنګ سهارنۍ ناولې پیاله او ترموز ایښې ول.
اه ! په ژوند کې مې د لوښو له مینځلو ورته (کرکه) کېږي.
کوټې ته مې وکتل، غالۍ پاکه وه، جارو یې نه غوښته.
لوړۍ مې تلویزیون ولګاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې یې مظاهرې ښودلې، ویل یې چې په بګرام کې د قرآن شریف د سوځېدو په غبرګون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصویر کې د کرزي او امریکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سرک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
بخارۍ راپه زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقیقې وروسته د کوټې لویو ښیښو مړه خوله ونیوله.
د دېګ غم مې نه درلود ، بس، بیګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخارۍ تر څنګ اوږد وغځېدم.
خوند یې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا خته، د بخارۍ یوه خوا سره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټلیفون راغی، هماغه نومره وه. ویې ویل:
ـ وبښه، پیسې خلاصې شوې.
ومې ویل:
ـ زه د بر ګشنه یم؟
ویې خندل:
ـ ولې.
ـ هیڅ! ما ټلیفون درته ونه کړ.
په خندا کې یې ټوخی ګډ شو، ښه شیبه یې وټوخل، بیرته یې وخندل:
ـ نه، داسې نه ده.
ومې ویل:
ـ دورواغ نه درته وایم، پرون مې نیمه کیلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.
خندا یې زور ونیو، له خندا سره یې بل ښځینه غږ هم ګډ شو، خو روښانه نه راته.
ومې ویل:
ـ دا څوک ده؟
ـ نرسه. وایي چې د برې خبرې مه کوه، صحت ته دې تاوان لري.
ومې پوښتل:
ـ ته په ایټالوي پوهیږې؟
ـ نه، خو د هغې ماته ګوډه انګلیسي زده ده.
ومې ویل:
ـ څه ناروغي لرې؟
غلې وه، د امبولانس نری غږ راته، بیا یې یودم وخندل:
ـ بیړه دې ده؟
خبره مې واړوله:
ـ مصرف درباندې راځې.
ځواب مې وانه وربد.
ومې ویل:
ـ هلو.
ـ اورم.
خو په دې ټکي کې مې غریو احساس کړ.
یودم یې وخندل:
ـ هې! په مصرف پسې یې مه ګرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي طیارې هم ترې جوړوم، په یوې میاشتې کې یې نه شم خلاصولی.
زړه نازړه مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې ! مور، پلار، کورنۍ؟
ويې خندل، خو خندا يې ترخه وه. ويې ويل:
ـڅلور مياشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هېڅ هم نشته.
غلې شوه، خو ما يې د ژړا غږ تر ډېره اورېده.
ټليفون قطع شو.
ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې رښتيا راته واېسېدې، ذهن مې پوښتنو نيولی و.

* * *

اند ېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپيوټر روښانه کړ، يوائې دفتري ايمېلونه راغلي ول. بس ! اته بجې بله جلسه وه.
ورغلم، له همکارانو سره د راډيويي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپيوټر ته راختلی و، ما ډېرې پوښتنې درلودې.
لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح يې غوښته.
اه ! راډيو د اوبو د ژرندې غوندې ده، څلورويشت ساعته چالانه وي، په تېره بيا د نړېوالو راډيو ګانو کار ډېر دقت غواړي. وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بيا مې هم په منډه د ايمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخيستل، پوره دوه ساعته وخت يې وغوښت.
غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپيوټر ته کېناستم. په بېړه مې وليکل:
ـنه يې ! لکه چې پښېمانه شوې؟
درې بجې ځواب راغی.
ـوبښه. معايناتو ته تللې وم، بس ! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.
ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر يوه وخته يو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخير مې زړه طاقت ونه کړ، نومره مې پيدا کړه. زنګ ورغی، خو ځواب مې وانه ورېد.
نبه شېبه ووته، زنګ راغی، ټليفون مې غوږ ته ونيو.
ـهلو
ويې ويل:
ـوبښه، پوليس راغلي ول.
حيران شوم:
ـولې؟
ـبس، ځينې پوښتنې يې رانه کولې، هو رښتيا، يوه هيله !
ـوايه.
ـګوره !
په خبره کې ور ولوېدم
ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:
ـ نو څنګه درته ښکارم؟
ومې ویل:
ـکږې سترګې، یوه لویشت پزه او د چونګښې غوندې غټه، اوږده خوله.
خندا یې زور ونیو، ویې ټوخل، په ټوخي کې یې وویل:
ـنه، دومره هم بدرنګه نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وښته مې ګڼ او پیچلي، ږمنځ پکې بندیږي، بس، یوائې له رنګه، یو څه توره یم.
ومې ویل:
ـښه ! هیله دې یاده کړه !
ویې خندل:
ـهو ! ته ټلیفون مه راته کوه. سمه ده؟
خندا راغله:
ـولې؟
ـهسې، مصرف درباندې راځي.
په خبره کې یې ور ولوېدم:
ـ وړی درته ښکاره شوم؟
ویې خندل:
ـهیله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کیسه لیکې، نو ټلیفون هم باید زه درته وکړم.
ومې ویل:
ـخو زه هم په موضوع پسې ګرځم.
ویې خندل:
ـکه مې دا خبره ونه منې، کیسه نه شته.
ـسمه ده صیب.
خندا یې زور ونیو:
ـمننه صیب.
ټوخي واخیسته، تر ډېره یې وټوخل، بیا یې اوږده ساه تېره کړه، په زحمت یې وویل:
ـیوه دقیقه.
درب شو، له غږ څخه پوه شوم چې ټلیفون یې پر یوه کلک شي کېښود، مېز یا کوم بل څه.
ټیټ غږ مې واورېد، واضح نه راته، خو نارینه غږ و، کله کله به د ښځې آواز هم ورسره ګډ شو. ښه شېبه ووته، بیا مې په غوږ کې کړپ شو، مقابل لوري وویل:
ـښه، نور؟
ومې پوښتل:
ـ له چا سره خو دې تر څنو ونه نیول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه:
ـنه، خو نرسه يې يوه روپۍ کړه.
ـولې؟
ـهيڅ ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و، ويل يې چې پوليس يې ولې زما کوټې ته را پرېښي ول.
ومې ويل:
ـنو پوليس څه وايي؟
ـهيڅ ! له مانه يې دوې، درې پوښتنې وکړې، خو ډاکټر وايي، دوی دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وکړي. نظر يې دا دی چې ډېرې خبرې درته ښې نه دي.
ومې ويل:
ـ په رښتيا هم ډېره نه غږېږې.
له خندا شنه شوه:
ـنو زه ډېرې خبرې کوم؟
ـنه، يوازې لس دقيقې په ټليفون کې را سره وغږېدې.
خندا يې زور ونيو:
ـ پوهېږې ! دلته داسې څوک نه شته چې زړه ورته تش کړم. دا زوی مړې دومره نه غږېږي.
په خبرو کې يې ور ولوېدم:
ـزوی مړې؟:
ـهو ! ولې؟
ـدا خو ډېر کليوال ټکی دی.
له خندا شنه شوه:
ـهی ! ما په کلي کې ژوند کړی.
ومې ويل:
ـخو ته په انګليسي هم پوهېږې.
په خبره کې را ولوېده:
ـدومره بېسواده مې هم مه ګڼه، ادبيات مې لوستې دي.
ومې پوښتل:
ـچېرته؟
ـپه کابل پوهنتون کې.
غلی شوم.
ويې ويل:
ـګوره !
په خبره کې يې ور ولوېدم.
ـدرته ومې کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خندا شنه شوه.

_ګوره ! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کيسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه ليکل کيږي.

ومې ويل:

_سم وايې صيب.

_نو ته يې دروغ بولې؟

_نه، خو يوه خبره ده، مابه ټليفون غوږ ته نيولې وې، که به ستا کيسه ليکم؟

ويې خندل:

_ام م م... سمه ده.

غلی شوه.

ومې ويل:

_اورې؟

ويې خندل:

_فکر ته مې پرېږده !

يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:

_چټ ښه نه دی؟

_نه، پردۍ مزدوري مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنيټ نه لرم.

_سمه ده، زه به يو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنګه ده؟

ښيښې ته مې لاس ور وغځاوه، غروی مې پرې تېر کړ، د انګړ د دروازې پر سر ژېړ ګروپ ته د واورې لوی بخرکي ور روان ول.

ومې ويل:

_واوره اوري.

ځواب مې وانه ورېد.

* * *

په سبا يې ټوله ورځ مصروفه وم، بس ! دفتر ته يې نوي کسان نيول، د انتخاب واک، ما او زما يوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ماښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول ځلوېښت کسه وو، يو، يو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راويستل، دوی ته مو بايد درې ورځې ورکشاپ نيولی وای، څکه دفتر يوازې څلورو کسانو ته ضرورت درلود. داسې کسان چې د راډيويي خپرونو جوړولو ته جوړ وي.

ورځ تېره شوه، خوما دومره وخت ونه موند چې ايميلونه وګورم.

لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هګۍ، څو رومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخيستل، يخني وه، سترګو مې اوښکې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برق نه و ، د ګاز په ډبه پورې ترلې جالۍ لوېدلې وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.
بخارۍ مې د ټلېفون رڼا ته ولګوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تيارې خوند رانه کړ، غيرت راته ودرېد ، د کوټ په لستوڼو کې مې لاسونه ننه ايستل او د باندې ووتم.
سوړ باد چلېده، پورته رانه ستورې ځلېدل دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسپکه رڼا يې پر ژېړې تلې سپينې ليکې جوړې کړې وې.
بنډل جالۍ مې راوخيستې، کور ته راغلم، شېبه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولګېده.
ورى وم، هګۍ مې پخې کړې، خو رومي بانجانو يې خوند خراب کړى و ، يخ وهلې ول.
د کړايي مينځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نيولى و ، کتاب مې راواخيست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.
له ټلېفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسيج و ، يوه ملګرې مې ليکلي و:
_مزې دې وکړې. ها ها ها...
خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.
ورته ومې ليکل:
_نه، مزې مې نه دي کړې، ها ها ها...
ټلېفون مې کېښود ، خو شنه رڼا يې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلى و ، د نجلۍ نومره وه، زنګ مې ورته وواهه، خو ځواب يې نه راکاوه.
پينځه دقيقې وروسته مې بيا د ټلېفون پر شنه تکمه ګوته ټينګه کړه، لنډ يې وويل.
_وروسته ټلېفون درته کوم.
برق راغى، تلويزيون مې ولګاوه، په يوه چينل کې امريکايي فلم و. رينګ اف لارډ. زما د خوښې فلم. څو ځله مې ليدلى و ، خو زړه يې نه را واهه، له لوړ تخيل، تصوير او قوي ليکنې څخه مې يې خوند اخيست.
پام مې غلط و ، ټلېفون راغى، هماغه نومره وه.
ويې ويل:
_وبښه، زندان ته تللې وم.
حيران شوم.
_هلته دې څه کول؟
_د پلار لېدو ته.
_پلار دې بندي دى؟
سوړ اسويلى يې ويست.
_هو ! پنځلس کاله بند ورباندې ختلى.
يودم غريو واخيسته، په ژړا کې يې وويل:
_پوهېږې ! زه يې سمه نه پېژندلم.
غلې شوه.
ومې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـولې؟
په غريو کې يې وويل:
ـنو څه وخت به زما کيسه ليکې؟
ـپه ټلېفون کې نه کيږي.
ـبس ! سبا ته دې ايمېل وګوره.
ومې ويل:
ـستا نوم؟
مريم.
يوه شيبه غلې شوه، بيا يې په مړاوي غږ وويل:
ـستړې يم، ډېره ستړې، وېرېږم چې کيسه به مې بشپړه نه شي.
بل ښځينه غږ مې واورېد. غږ نږدې و، مريم يې په ماته ګوډه انګليسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.
مريم وويل:
ـاورې؟
ـهو
ـنرسه ده، وايي چې دوا وخوره.
يودم يې وخندل، خو خندا يې جړه وه، غريو پکې ګډ و، ويې ويل:
ـپوهېږې ! دا شنې سترګې باور نه راباندې لرې، تر هغو به دلته ولاړه وي، تر څو چې پينځه ترخې ګولۍ تر ستونې تېرې نه کړم. ګرمه نه ده، ګولۍ يې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو، سبا ماخستن ټلېفون درته کوم، خو ايمېل دې هېر نه شي، ويې ګوره، ښه شپه.

* * *

سهار مې په بېړه کمپيوټر چالان کړ، خو د مريم ايمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نويو راغليو کسانو ورټيا مو مالوموله، ځينې يې ښه ول، فکر يې درلود.
رخصتۍ ته لس دقيقې پاتې وې چې کمپيوټر ته کېناستم، مريم ايمېل رالېږلی و، لنډه جمله يې ليکلې وه.
ـسلام ! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.
خبرې مې په فلش کې راواخيستې، د دفتر له موټره په کوټې سنګې کې کښته شوم، هوټل ته ور وګرځېدم، يو خوراک کباب يې په اخبار کې راته تاو کړ، يو څو مالټې مې هم په پلاستيکي کڅوړه کې واچولې.
کور ته ناوخته راغلم، برق و، لومړی مې بخارۍ ولګوله، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې وکوت، څه کم، لس دقيقې وې.
د مريم غږ مړاوی و:
ـسلام ! پوهېږم چې ډېر بوخت يې، خو بيا دې هم زما خبره ومنله، د يو داسې چا خبره چې مرګ يې لنډ دی. مننه. شايد زما په خبرو کې اضافي ټکي ډېر وي، په خپله پوهېږې، يوازې د کار ټکي ترې درواخله. تا رښتيا ويل، کيسه اوږده ده، په ټلېفون کې نه ويل کيږي، بس ! همدا يې ښه لاره ده. زه به په ايمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینې پوښتنې ولرې، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به ټلیفون هم درته کوم، که دې څه ویل، په ټلیفون کې پوښتلی شې.

ټوخې واخیسته، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:

ښېنه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخیستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې یو اځینۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کیسه پوه شي او نور پیغور ورکړي.

بس ! څه درته ووایم، خوشاله ژوند مو درلود، خو هر څه له مینځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.

مریم غلی شوه، وروسته غریو واخیسته، په تیټ غږ یې وژړل، په غریو کې یې وویل:

ـ اه ! وبښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.

یو نارینه غږ مې واورېد، غږ رانږدې شو، په ماته ګوډه انګلیسي یې وویل:

ـ ښه یې؟

مریم ځواب ورکړ:

ـ هو

سړي وویل:

ـ پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.

چوپه چوپتیا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.

مریم په غریو کې وویل:

ـ نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.

یوه شېبه غلې شوه، بیا یې خپله خبره پسې وغځوله:

ـ بس ! دا یو کوچینی دولتي روغتون دی، ډاکټران یې ښه خلک دي، ځینې یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهېږي، پام راباندې کوي، نه پوهېږم، یا به یې زړه راباندې سوځي. دلته یوه زړه نرسه ده، لوسي نومېږي. پوهېږې ! زه کله کله وینه راګرځوم، خو د لوسي ورتګ نه رانه کیږي، په بېړه خوله او غاړه راپاکه کړي.

لوسي په اصل کې د بوسنیا ده، هلته په نویمو کلونو کې جګړه وه، خاوند یې په خپل کور کې ولګېد، دې ایټالیا ته پنا راوړه، په خپله وایي چې له تېرو اتلسو کالونو راهیسې په همدې روغتون کې کار کوي.

زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوي، لوسي وایي چې ډېره ګرځېدا درته ښه نه ده. ټوله ورځ په همدې کوټه کې پرته یم، هرې خوا ته سپینې کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېړ ګرد ګروپ، د لمر مینه ماتوم.

بس ! کله کله د روغتون انګړ ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وریځ وي، هر څه بې روحه ښکاري، یواځې د ناجو ولاړې کتار ونې ژوندۍ راته ایسي.

په دهلېز کې درې پایې کمپیوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سایټونه به مې کتل، پام مې غلط و، خو اوس مې سبکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.

مریم ټوخې واخیسته، یو دم یې وخندل، ویې ویل:

ـ اه ! وبښه، لکه چې بلې خوا ته ولاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
ـ ځو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې ختګر راوغوښت، په زړو کوټو يې لاس وواهه، ويل يې چې کله کله به د مکتب په رخصتيو کې ورته راځو.
يو مازديګر مې پلار را ناري کړې، په خوند يې وويل:
ـ خزانه مې پيدا کړه !
ورغلم، ده د وره له يوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.
پلار مې وخندل:
ـ دا وينې؟
ور نږدې شوم. د لرګي پر پاسنۍ برخه يو څه کښندل شوي و، ځيره شوم، ليکلي يې وو.
مريم
۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه
دا زما د زېږېدو نېټه وه.
مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ورو يې وويل:
ـ ښکلې ورځې وې، خندل به مې، د کلي له نجونو سره به ګودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، تربرونه رامخته شول، پلار مې يې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ويل يې چې ګډ ميراث دی، ټول حق پکې لرو.
پلار مې له بدو لېږې سړی و، د دعوو حوصله يې نه لرله، زړه يې مات شو، د کوټو کار يې په نيمايي کې پرېښود، بېرته ښار ته راغلو او بيا مو هيڅوخت کلي ونه ليد.
مورې د کابل په خيرخانه کې اوسېدو، کوچينۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکی ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه غواړم چې د هغې په اړه نور څه ووايم. بس، هوښياره ده، د خسرګنۍ زړونه يې ساتلي دي.
پلار مې لوستی سړی و، خندا يې ډېره وه، ابا مو باله.
مريم وټوخل، ويې ويل:
ـ پلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خو د تنظيمي جګړو او طالبانو په وخت کې يې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وړه راوړل او د کابل په منډه يې کې به يې خرڅول، خو د کلداري حساب مالوم نه و، په وروستيو کې يې تاوان وکړ.
کله چې د کرزي حکومت راغی، بيا يې هم ماموريت وانه خيست، څه پيسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې يې د خوراکي موادو کوچينی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرايه يې نه غوښته، مور مې هم په يوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، ګوزاره مو کېده.
خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و. ښه مې په ياد دي، يو وخت د خپلوانو کره ميلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکينۍ دروازې ته ور وختو، کلينر راغی، مور مې کرايه ورته ونيوله، خوهغه وریاده کړه چې پيسې مې دي له پلاره واخيستې.
بس ! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي ځېره ونيوله او وبه يې ويل:
ـ پلاره ! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار ته به مې خندا ورغله.
مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترګو یې اوږده باڼه راتاو ول، کله چې به یې وخندل، تر سپینو غومبرو لاندې به یې نرۍ ګونځې پیدا شوې. بس! مور ټول دې ته شوي و، یوائې رنګ مو له پلاره اخیستی دی.
مریم وټوخل. یوه شېبه غلې وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غږ واورېد، سوړ اسویلی یې ویست، په مړاوي غږ یې وویل:
ـ خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تر یو ویشت کلنۍ راسره وه، بس! تېر کال هر څه بدل شول، هر څه.
خبرې ختمې شوې.
وږې وم، کمپیوټر مې بند کړ، لاړم او بخارۍ ته نږدې کېناستم.
کباب بد نه و، خو تر غوښې یې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو څکه (مزه) وروتلې وه.
ماخستن ناوخته د مریم ټلیفون راغی، وار له واره یې وویل:
ـ په لیکلو ارزي؟
یودم یې وخندل:
ـ اه، وبښه، سلام!
د سلام ځواب مې ورکړ.
ویې ویل:
ـ خبرې دې واورېدې؟
ـ هو.
ـ پوښتنې لرې؟
فکر مې وکړ، تر دې دمه هرڅه روښانه ول:
ـ نه، خو یوه هیله!
ـ وایه!
ـ داځل یو څه ډېرې خبرې راولیږه.
ویې خندل:
ـ ولې؟
ـ سبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت یم، د لیکلو له پاره ښه وخت دی.
ویې ویل:
ـ سمه ده، تر تا زه ډېره بیړه لرم.
غلی شوم.
ویې ویل:
ـ هو رښتیا، یوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.
ـ وایه.
کور مو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:
_هغوی غزني ته تللي دي.
ویې خندل:
_غږ دې خوبولی دی. څو بجې دې؟
ټلیفون مې سترګو ته ونیو.
_یوولس.
ویې ویل:
_ سترې به یې ، خوب به درځي.
فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خړه کې عمومي سړک ته وختم، یخني وه، زړه مې نیولی و، خو علت نه رامالومېده..
زموږ د دفتر رسمیات په اونیمې بجې شروع کیږي، خو زه په شپږنیمې له کوره وځم، دفتر دومره لیرې نه دی، که مستقیم لاړ شو، تر شلو دقیقو نه اوړي، خو د دفتر موټر باید په شپاړسو کسانو پسې ورشي، یو ساعت وخت نیسي.
شېبه وروسته موټر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، یوه یې رایاده کړه چې لاس دې تود دی. تبه خو دې نه ده؟
ځواب مې ورکړ:
_نه
خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سېکه نه وه را پاتې.
ماسپښین قضا مې په فلش کې د مریم خبرې راواخیستې، د مشر د شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت یې راکړ، نیغ کورته راغلم.
ورځ تېره شوه، ماخستن هم وختي پرېوتم، کمپیوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلې وه او د هوساینې احساس مې کاوه.
ټلیفون مې راواخیست، د مریم بېګاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم وربانديې پوه شوی.
اته بجې مې د کور کمپیوټر چالان کړ. مریم له سلام وروسته وار له واره کیسه را اخیستې وه.
_د پوهنتون په دربیم کال مو صنف ته یو هلک راغی، غټې، زیږې، توري سترګې یې درلودې، له ونې لوړ و، زنه یې سوچې، پستې ږیرې نیولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي یې پوه شوم چې سختې نه دي پرې تیرې شوې.
دی وحید نومېده، له کوم بل پوهنتونه یې تبدیلي راوړې وه.
وحید غلی هلک و، ډېرې خبرې یې نه کولې، د همصنفیانو هرې پوښتنې ته به یې یوازې په (هو) یا (نه) ځواب ورکاوه، خو په درسونو کې یې ورې وه، کله چې به تختې ته پورته شو، له سترپا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه مالومات درلودل. د وحید خبرې په استادانو هم ښې لګېدې، هغوی به هم غوږ ورته نیولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وحید به هر سهار په یوه ښکلي شخصي موټر کې پوهنتون ته راته، موټروان به تر یوې بجې ورته ماتل و.
یوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون ته نه پاتې و، کله چې ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځینو مضمونونو نوټونه رانه تېر
ول له دوو ، دریېو ټولګیوالو مې نوټ وغوښت، خو یوه یې هم پوره نه و لیکلی، یوې همصنفۍ د وحید نوم راته
واخیست، د تفریح په وخت کې ورغلم، دی د یوې ونې سیوري ته ناست و ، کتاب یې وایه.
ورنږدې شوم.
ومې ویل:
ــ وروره ! د تېرې هفتې نوټونه مې په کار دي.
نیغ یې راته وکتل، بېرته یې کتاب مخې ته ونیو.
مغرور راته واېسېد ، خو مجبوره وم:
ــ وروره ! امانت یې راکه، سبا ته یې درته راوړم.
پرته له دې چې راته وګوري ، بکس ته یې لاس ور وغځاوه، دوې کتابچې یې راته ونیولې، ورو یې وویل:
ــ دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟
ومې ویل:
ــ ونه پوهېدم.
لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې و.
کتابچې مې راواخیستې، صنف ته لاړم، شېبه وروسته استاد راغی، دی د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره
راټول نه و ، په خپلو دوو جملو مې فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟
نه پوهېدم.
سبا ته مې بیا د هماغه ونې لاندې ولید ، ورغلم، کتابچې مې ورته ونیولې:
ــ مننه، وروره.
وبې خندل، خو په خندا کې یې ملنډې ګډې وې. ورو یې وویل:
ــ زه په خپله ځلور خویندې لرم.
غوسه راغله.
ــ نو څه درته ووایم؟
وبې ویل:
ــ تر اوسه دې له مانه کوم بېځایه حرکت لیدلی دی؟
ــ نه
ــ نو بیا ولې رانه وېرېږې؟
په خبره کې یې ورولوېدم !
ــ ولې ووېرېږم؟
وبې خندل:
ــ همدا چې ورور راته وایې، دا خپله د وېرې او بدګمانۍ علامه ده.
ولاړ شو او صنف ته ننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رخصتۍ په وخت کې د پوهنتون د لويې دروازې خواته ګونبې روانه وم، وحيد مې تر څنګ تېر شو، په غوسه يې راته وکتل.
له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:
ـ پوروړې خو دې نه يم؟
ګامونه يې ګړندي کړل.
ماسپښين کورته ورسېدم، کوچيني ورور مې زما کتابچې سره راتوشپلي وې. علت مې وپوښت، ويل يې چې بېګاه مې په يوه کتابچه کې رسمونه وکاړل، سور پوښ يې و، اوس رانه ورکه ده.
پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د وحيد د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلي ول.
سبا ته لومړی درسي سات خالي و، وحيد مې په چمن کې وليد، ورغلم، پښې يې ورټولې کړې. پرته له دې چې راته وګوري ويې ويل:
ـ د ښښنې له پاره راغلې يې؟
خبره يې سمه وه، خو غيرت راته ودرېد:
ـ نه
ويې خندل:
ـ دروغ مه وايه، ما درته وکتل، مخ دې چينجن نيولی و.
ځواب مې نه درلود.
ـ ليرې شوم.
تفريح شوه، خو د باندې ونه وتم، ځينې نوټونه رانه پاتې ول.
نږدې غږ مې واورېد.
ـ وبښه ټوکه وه.
ورو مې کتل وحيد و.
ځان مې مصروفه ونيو.
وحيد يوه شېبه ولاړ و، بيا د باندې ووت.
له تفريح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع يې خټه وه، د درس ورکولو حوصله يې نه لرله. بس! مازې يې تېر درس تکرار کړ، مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر يې يو چېټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چېټر کاپي يې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.
د استاد له تګ سره سم، ګډوډي شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چېټر د کاپي له پاره ورسره يوسي. وحيد رامخته شو، نظر يې دا و چې دی به په خپله له چېټره د برش کاپياني واخلي.
ټول قانع شول. سبا ته زه غيرحاضره وم، بله ورځ وحيد نه و راغلی، بس، يو اځې ما چېټر نه درلود. خو وحيد دوهمه ورځ هم غيرحاضري وکړه. چېټر ضرور و، له يوه ټولګيوال مې د وحيد د ټليفون نومره واخيسته، غږ يې نيولی و، رايادە يې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې يم. خبره يې سمه وه، په تفريح کې راغی، په شخصي جامو کې و، لاندنۍ شونډه يې ماته ښکارېدله.
ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ناروغ یې؟

ویې ځندل:

_مهمه نه ده.

چېتې مې ورنه واخیست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازې ووت.

نا ارامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحید چاودلې شونډه مې له ذهنه نه وته.

په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحید پسې سترګې ورغړولې، خو څوکۍ یې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحید مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.

ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحید د ټلیفون نومره مې ووهله، زنګ ورته، خو ځواب مې وانه ورېد.

پاو ووت، زنګ راغی، وحید رایاده کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.

مریم وټوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپیوټر سکرین ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.

چو په چوپتیا شوه، خو دقیقه لا نه وه تېره چې بیا مې د مریم غږ واورېد:

_وبښه، د ټایپ بیطرۍ کمزورې وې، پوهېږې، دا د غروي په اندازه کوچیني ټایپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای هم لري، لوسې راته راووړ، ټیپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپیوټر ته لېږلی شم. ښه کیسه مې کوله.

مریم غلې شوه، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:

_پوهنتون لیرې و، څو نجونو په ګډه یوه تونس موټر ته میاشتنۍ کرایه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نیمې بجې راپسې راته، په لاره به یې څو نورې نجونې هم را اخیستې او دولس نیمې بجې به بیا د پوهنتون مخې ته ولاړ و.

نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به یې او د یوې بلې حال به یې اخیست.

وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار یوې نجلۍ رایاده کړه چې رنګ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د نورو نجونو هم پام شو، د یوې نظر دا و چې د پخوا په څېر نه خاندم، بلې ویل چې له خبرو هم لوېدلې یې، درېیمې بیا دا بدلونو نه د مینېدو علایم ګڼل.

نه پوهېدم، خو ما تر دې دمه مینه نه پېژندله.

په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ویل چې له ډېرو ورځو راهیسې ډېره ژړولې یې، غلې یې، په نه خبره غوسه درځي.

فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟

نه، هر څه د پخوا په څېر ول، یوازې زه بدله شوې وم. یو څه رانه ورک وو.

په ذهن مې زور راووست، ورکه مې وموندله، د وحید لیدو به خوشالي رابښله.

له ځان سره مې وویل:

_مینه همدا ده؟

مریم وټوخل، سوړ اسویلی یې ویست، خبرې یې وغځولې:

_ما نه غوښتل چې مینه شم، خو مینه وم، پوهېږې؟ د مینې نښې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی، یو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې یو پردی هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام له ګرځولو سره به مې وحید نېغ سترګو ته ودرېد، غم مې نه ورباندې لورېده، له خدایه به مې د ده خوشالي غوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته وويرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحيد څېره ترمخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې.
يو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.
د مريم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونيو، د کور دروازه ټکېده.
ورغلم، د ګاونډي زوې راته وويل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډۍ درته راوړم.
زحمت مې نه پرې لوربده، خو دی شله و. ومې ومنله.
له چوترې مې دوه- درې وچ لرګي راواخيستل. کوټې ته راغلم، يو غټ لرګی مې پر سره انګار کېښود. بېرته کمپيوټر ته کېناستم، خو بيا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو وړو ماشومانو خير غوښت. يوه ته مې لسګون ونيو، بل مړې سترګې راته ونيولې، خو ماتې پيسې نه وې راپاتې، په سلګون مې زړه نه کېده. وريادہ مې کړه چې په دې لسګون کې دواړه حق لرئ، نيمي يې کړئ.
دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوخې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسګون پر سر سره خوړلي ول.
کمپيوټر ته کېناستم. مريم ويلي ول:
ـنه مې له درسونو سره زړه ترلی شوای او نه هم د مور، پلار او کوچيني وررور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول. هر څه په ژوند کې مې يو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي يې رانه واخيسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره ويښه وم.
مور ته مې اندېښنه ورولوېده، روغتون ته يې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاينات راته وليکل، دوا يې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه ګټه نه لري، د لابراتوار ماشينونه په مينه څه پوهېدل.
ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت يې له ما پرته بل چاته نه و مالوم. ان وحيد ته هم نه.
بيا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالګر دي، څکه جومه وه، د جومې په ورځ خيرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونيو، خو ددروازې ټکا ډېره شوه. د مريم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته وروولاړ شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې.
فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منګ يو ماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د يخنۍ له لاسه سره ښکارېدل.
نه مې په زړه کېږي چې کوم سوالګر ته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وې، څکه ډېر دي، په کوم يوه پسې به يې ورسيږې، خو د دې ماشوم سترګو تاثير راباندې وکړ، سترګې يې ژوندې نه راته واېسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترګو پر تور چې يې خړ پلاستيک پروت وي، ما هيڅوخت د يو چا په سترګو کې دومره درد او نا اميدي نه وه ليدلې.
سلګون مې ورته ونيو او دروازه مې پسې پورې کړه.
کوټې ته لاړم، خو لا مې د ماشوم سترګې ترمخې تېرېدلې. وروسته مې يوه ټکې ته پام شو، هره ورځ مې په لسګونو سوالګر ليدل، پښتانه يکي ډېر ول.
يوه شببه بخارۍ ته نږدې پرېوتم، بيا د مريم خبرې راپه زړه شوې، څوکۍ ته وروښوېدم، ويلي يې و:
ـوخت ووت، وحيد مې يوځې په پوهنتون کې ليد.
وحيد به هم تر نورو له ماسره ډېرې خبرې کولې، خندل به يې، غږېدا يې له خونده ډکه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به يې ټليفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هيڅکله يې له خولې د مينې خبره راته راونه وته.

يوه ورځ د تفريح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، ګرمي وه، نجونې په يوه خوله وې چې ايسکريم اخلو. روان شوو، وحيد مې وليد، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحيد پر مېز ناست و.

غټې توري سترګې يې راواړولې، څيره يې نيولې وه. ورو يې وويل:

ـمشوره راکه!

په حيرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې، ويې وويل:

ـورونه مې په لندن کې دي، غوښتی يې يم.

زنګنونه مې ولړځېدل، پر څوکۍ کېناستم.

د وحيد غږ مې واورېد:

ـدا يو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وايي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.

غلی شو، سر يې وځړېد، ورو يې وويل:

ـخو زه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.

د ژړا چيغه مې ستوني ته راغله، ولاړه شوم، وحيد راپسې غږ کړ:

ـچېرته ځې؟ څه يکې وايې؟

دهلېز ته راووتم، ګڼه ګوڼه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترګې مې ډکې وې، خوښه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.

ښه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، يو هلک و، په حيرانۍ يې راته کتل.

ولاړه شوم. له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس ونيوراوه، سات وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردردي بانه کړه.

خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.

مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستوني نه تېرېده.

ماسپښين مبايل وشرنګېد، وحيد و، د ناخاپي ورکېدو پوښتنه يې کوله

څه به مې ورته ويل؟ بس! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.

د سمستر امتحان يې واخيست، نتيجه راووته، په ډېرو مضمونونو کې پاتې وم.

وخت ووت، وحيد ته وېزه راغله. د خدای په امانۍ جرات مې نه درلود، يوه اوونۍ درس رانه پاتې و، له وحيد سره مې په ټليفون کې مخه ښه وکړه، دی لاړ او زما روح يې هم ورسره يووړ.

د مريم له ډېرشو د قيقو غږېدا مې همدومره خبرې راويستې

ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې يو ميلمه درلود. دی سپين ږيری و، له کلي يې د تدوای له پاره مخه رانيولې وه. بوډا تر ناوخته ويښ و، پخوانی کيسې يې کولې، خبرې يې ښې وې، خو تکرار يې ډېر درلود، وره کيسه به يې ټکي په ټکي راته تېره کړه.

بله ورځ تر غرمي ورسره وم، تر دولسو بجو په ډاکټرانو وګرځېدو، يوه بجه د دوا له پنډې سره کلي ته روان شو، د خدای په امانۍ پر وخت يې دعاوي راته کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماخستن وختې پرېوتم.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، د مريم ايمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بيا کمپيوټر ته کېناستم، هيڅ هم نه وو.

ماخستن مې ديګ پخاوه چې د مريم ټېلفون راغی. غږ يې بېسېکه و، له هرې خبرې سره به يې ټوخل.

دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخې ډېروالی ګڼه.

مريم لنډه وغږېده، ژمنه يې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې رالېږي.

ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوړو کې د پرتو پيازو ټکا خته، رنګ يې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بيا ټېلفون وشرنګېد، مريم وه، ژړل يې...

د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بيا يې په غريو کې ښښنه وغوښته، رایاده يې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مريم يوه خبره کوله. ويل يې چې د کوچيني ورور په وينو لړلی غوږ يې له ذهنه نه وځي.

غلی وم کيسه نه وه رامالومه، هيڅ مې هم نه شوای ويلای.

ټېلفون قطع شو، سکرين ته مې وکتل، مريم، پينځه دقيقې ژړلي ول.

* * *

د خيرخانې په کوتل کې مې د موټر ښيښه خلاصه کړه، يوه همکار په بيړه لاس ور وغځاوه، په خندا يې وويل:

ـ يخني ده.

سوړ شمال مې له مخه ليرې شو.

موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران بايد جوړې کړې راډيويي خپروني خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظريات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې يې په پام کې ونيسي.

له موټروان سره اته تنه وو. په نيت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نيولې وه.

د خيرخانې له کوتله ور هاخوا په سلګونو ښکلي، خو پوړيزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړ ول، هر يو يې په لکونو ډالرو ارزېدل.

مخکې لاړو، نوي ښارګوټي په چټکۍ سره تېرېدل، پای يې نه و، د ليرو پرتو کليو نيمايي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب يا ليسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.

يوه اوونۍ مخکې سفر مې ستړګو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره ليرې شوی وم، خو نه مې پوخ ديوال وليد او نه هم خوشاله خيره. بس يوازې تور سړک او رواني موټرې د يو ويشتمې پيړۍ نښې وی.

يو نيم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټايرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سړک راغلی و.

د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته يې ګڼ کورونه ښکارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تخت پر سر يوې لويې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نيمايي تنه يې سوځېدلې ښکارېدله.
يو غږ مې واورېد:
ـ از وقت هاى جنگ است.
مخ مې ور واړاوه، يو بوډا پيتاوى ته ناست و. د زړو ونو کيسه يې راته تېره کړه، ويل يې چې دا ونې يو نيم سل کاله عمر لري، دا لګېدلې ونه مو د تيرو جګړو يادګار ساتلى دى.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، لاندې په سپينو واورو کې د روانو اوبو تر څنګ له ګڼې ګوڼې ډک بازارو، په دوکانونو کې استالفي لوښي ځلېدل.
د بوډا خبره سمه وه، د جنګ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکارېدل.
يوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر يوې ونې لاندې څو ماشومان راغونډ ول، دوى يوه راډيويي خپرونه اورېدله. ټول غلي ول، تر پايه يې يوا ځې ټايپ ته کتل.
همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې. ټول پوه ول.
له يوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:
ـ اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولى دى؟
لاندې بازار ته يې ګوته ونيوله، را ياده يې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کليو نجونې او هلکان د راتلونکي کال درسونو ته تيارى نيسي.
لويديځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلي غره سپينې څوکې لمر ځلولې، خو د همدې غره ور هاخوا لا اوس هم جګړه وه، واورې يې تورې او پختې په وينو سرې وې، سپين ږيرو به ماشومانو ته کيسې کولې "وو، نه وو، په پخوا زمانه کې يو مکتب و...." خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپين ږيري وايي "بود نبود، در زمانه هاى قديم جنگ بود... جنګ، درخت تخت استالف را سوختاند..."
د ملګري غږ جتکه رابا ندې راوسته.
ـ راځه! لاندې بازار ته ورکښته شو.
د هغه خبره سمه راته وايسېده، مونږ تر يوې بجې په استالف کې وو. ملګرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه يې د دوى نظريات واخيستل، درې بجې دفتر ته راورسېدو.
وار له واره مې ايمېل وکوت، د مريم خبرې مې په فلش کې راواخيستې، تياره ماښام په کور کې وم.
مريم ويلي ول:
ـ وخت لمرو او زه هم د يخ تو ته. په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي راوختل، تر سترګو مې تورې حلقې تاوې شوې، د کور په دهليز کې به له ولاړې هېنداري ښويه تېرېدم.
په دريمه مياشت ټليفون راغى، وحيد و، لنډ وغږېد، ويل يې چې په همصنفيانو پسې خپه شوى يم.
سخته وه، په ډله کې يې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ، هېره يې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه. غلې وم. سبک مې ختلى و. د قبرونو ليدو به ارامې رابښله.
خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پيدا شوه. بس، يو ليرې خپل مو له کوچنيانو سره لندن ته ورسېد.
پلار ته مې وويل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکي هوسايي مې يې سترګو ته ودروله. نه يې منله، رايادہ يې کړه چې په خپل وطن کې ښه يو، وچه، لنده رارسيږي، پردي ملکونه څه کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله سترې شوه، د هغې ځواب هم منفي و.
چاره نه وه. کوچیني ورور ته مې په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن یې له خیالي دنیا ډک شو، ژر یې قناعت وکړ.
اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.
ورور او خور به هره ورځ د خیالي ژوند په اړه غږېدل، کیسې به یې کولې، خپل راتلونکی به یې په مزو کې لید.
دا خبرې مې په مور او پلار بنې نه لګېدې، اول یې نصیحت کاوه، واقعي ژوند ته یې راګرځولو، خو وروسته یې پر دوی هم تاثیر وکړ، د لندن له خبرو یې خوند اخیست.
یوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللې وه، کله چې راغله، وار له واره یې د لندن کیسې را واخیستې. خبره مالومه شوه، دې له لندن نه زموږ د خپلوانو رالیږلي عکسونه لیدلي ول. ویل یې چې اولادونه یې په اسرات کې ول.
مور مې دا هم وویل چې د کورنیو د قبلیدو چانس ډېر دی.
بس! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل یې د کابل له دوړو او د دوکان تر مخ د لښتي له بویناکه اوبو شکایت کاوه.
ما ته خدای راکړه، رنګ مې راوګرځېد، ژوند خوږ راته وایسېد، راتلونکې مې له وحید سره لیده. ډېر وخت به مې د انګلیسي ویلي کتابونه له سره کتل.
پلار مې د خپلو ملګرو په مرسته یو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امریکایي ډالره غوښتل، خو معامله پاکه ښکارېدله، پیسې په کابل کې، له صراف سره ایښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو یې یو ټلیفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پیسې اخیستې.
بل شرط دا و چې سفر زمیني دی.
همدومره.
مور ته مې پر ځمکه تګ خوند ورنه کړ، ویل یې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د لیل مې دا و چې د طیارې تګ ډېرې پیسې غواړي، ده د هر نفر پر سر دیرش زره ډالره یاد کړل، دا یې هم وویل چې له دې سره، بیا هم ټول سفر په طیاره کې نه شي کولای، ځینو ملکونو ته به پر ځمکه ور اوړي.
د پلار په خبرو کې ما هم یو څه مرچ او مساله ورګډ کړل، د یوې کورنۍ کیسه مې ور ته تېره کړه، ومې ویل چې په همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.
درې نفره په یوه خوله ول، مور مې هم را واوښته.
زموږ کور بې نقشې و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه اویا زره ډالره یې جوړ کړل. د دوکان او کور وسایل هم خرڅ شول، پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو تر مخ یې دوه اویازره ډالره له صراف سره کېښودل، پاتې پیسې مې ما او مور په خپلو زېرپیرانیو کې وګنډلې. په حویلۍ کې د منو د ونې پاڼې مخ په ژېړېدو وې چې له کوره راووتو.
مریم غلې شوه، سوړ اسویلی یې ویست او خپلې خبرې یې وغځولې.
ــ تر نیمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.
رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ایران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ په يوه کوچيني بازار کې له موټره کښته شوو، پلي روان وو، مور مې څو ځله په ځنګ ووهلم، پوه يې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کرښې، خو وروسته خندا راغله، د چادرۍ له وړو ځلورکونجه سورويو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوټه ووهله، د چادرې پيڅکې يې په پښو کې بند يدلې.

شېبه وروسته د تېلو د پلورلو يوه دوکان ته ودرېدو، پلار مې يوه کوچيني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته يې څه وويل، هغه مخامخ کوټه ونيوله.

مور مې په بېړه کوچيني ورور تر وليو ونيو، د موټر سايکل د بربک کرښنده اواز پورته شو.

موږ په پلار پسې ګامونه واخيستل، يوه تنګه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتاو شوې وه، بېرته د يوه خړ دوکان تر مخ ودرېدو.

پلار مې پر بايسکل سپور سړي ودراوه، سړي يوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته يې څه وويل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.

هلک روان شو، موږ هم ګامونه پسې واخيستل. يوه خيرنه پرده مې ليرې کړه، تيږې راغی، لويه کوټه د چيلم له لوګي ډکه وه. په بيړه مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاری يې خوت، ځنګ ته يې پر پلاستيکي څوکيو دوه ځوانان ناست ول، د يوه له خولې سپين لوګی راووت، د چيلم سرخانه سره انګار نيولې وه.

په هلک پسې د لرګي پر زينو وختو، تنګ دهليزو، دواړو غاړو ته يې غوړ وروته راپرې ول.

همالته ودرېدو، هلک په منډه لاندې کښته شو.

يو تور، ډنګر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونيو، سړي هيڅ هم ونه ويل، له جېبه يې کونجي (کيلي) راويسته، دروازه خلاصه شوه.

زه، مور او کوچيني ورور مې وړې کوټې ته ورننوتو، پلار مې په دهليز کې له سړي سره ودرېد.

ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس وروغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخوانې تروش بوی سره پوست باد ګډ شو.

مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپين مخ يې د چادرۍ د سوريو په اندازه سپېره و..

ما هم خپله چادرې ليرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه ګلي دېواله، زنګن ميخ راوتلی و، چادرې مې پر ميخ راوځړوله

ورور مې ورسۍ ته ولاړ و، ورغلم، د هغه د ککرۍ پر ګڼو تورو ويښتو مې زنه ولګوله، لاندې مې وکتل، يوه دوکاندار وچې سترګې راته نيولې وې.

ګام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکاټ تر لاندينۍ برخې پټ شو.

مخامخ د دوکانونو خړ بامونه ښکارېدل، زاړه ټيمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې. تر ټيټو غونډيو ور هاخوا د سمندر غونډې هواره دښته ښکارېدله

کرېږ شو. مورته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آيينه نيولې وه، پر يوه ټوټه يې د سترګو شاوخوا دوړې پاکولې.

ورور مې يو دم چيغه کړه، منډه يې واخيسته، له وره سره ودرېد.

رنګ يې ژېړ و، په راوتلو زړو سترګو يې ورسۍ ته کتل.

مور مې چټکه ولاړه شوه. علت يې وپوښت،. هلک لړزې اخيستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسی ته مې وکتل، په بيړه شاته شوم، تر بنيښې لاندې يو مړژواندی کربوړی پروت و.
پلار مې له ډکې پلاستيکي خلطې سره کوټې ته راغی. کربوړي ته يې لاس ور وغځاوه او د تشناب له کاغذ سره يې يو ځای د ورسۍ تر خلاصي پلې، لاندې وغورزاوه.
پلار مې پر هواره خيرنه توشکه کېناست، خلطه يې خلاصه کړه، شېبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کيک مو له پپسي سره خوړ، خوند يې نه راکاوه، خو پلار مې ويل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی.
له ډوډۍ وروسته اوږده وغځېدو، ستړي وو، ورور ته مې مخ ور واړاوه، لا يې د کربوړي ځای ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.
له پلاره مې وپوښتل:
_ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟
ويې ويل:
_تر پولې ور هاخوا د ايران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقي را اوړي.
پلار مې غلی شو، ور ومې کتل، له خپل سپين لستوني يې توره غټه سپږه ور واخيسته، ولاړ شو او لاس يې تر کړکۍ ويست.
ماته يې وکتل، ويې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېووت، ورو يې وويل:
_خارج ته تګ، دا کيسې لري.
مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.
ټلېفون راغی، خبرې مې ودرولې، مريم وه، د خبرو د رسېدو ډاډ يې غوښت.
ور ياده مې کړه چې کمپيوټر ته ناست يم.
ښنه يې وغوښته، ويې ويل چې ساعت وروسته به ټلېفون وکړي.
بېرته مې د کمپيوټر کيبورډ ته لاس ور وغځاوه.
مريم ويلي ول:
_ماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې د هلېز ته ور ووت، پاو وروسته بېرته راغی، ويل يې چې سبا ورځ هم همدلته يو.
ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدايه خير غوښت.
د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ويده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپږې وې، که وررېږ، زه يې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.
سبا، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خوليو کې به يو نيم سر تور سر هم تېر شو، پسې وبه مې کتل، سر تور کسان پاک ښکارېدل، رنګونه يې هم ښه ول، ډېرو يې پر موډ برابر پطلونونه اغوستي وو، داسې راته واېسېده، لکه له ايرانه چې يې را اړولي وي.
دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوی دوې پلاستيکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکې نظر ورته وکتل، پلار مې ور ياده کړه، چې په يوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه يې ور واخيسته او تشناب ته ننوت.
ورور مې په خوند وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

_له نږدې غونډيو ، تودې اوبه راوځي.
په خبره يې ونه پوهېدم.
ورور مې وويل:
_بازار ته نږدې غونډۍ دي، چينې لري، ما په خپله لاس ورته ونيو ، تودې اوبه راتويېدلې.
د مور غږ مې واورېد:
_دا څنګه اغوښتل کيږي؟
ور ومې کتل، توره اوږده ټوټه يې پر زنګنو پرته وه.
ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونيوله، بيډيو ته رسېده.
ومې ويل:
_اسانه ده، بس، د ټکري غوندې ځان پکې پټ کړه.
د پلار غږ مې واورېد:
_څنګه ده؟
ور ومې کتل، د تور پطلون له پاسه يې سپين يخن قاق اغوستی و.
دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دريشي کې ليد.
مور مې ولاړه شوه، د ابا د يخن قاق غاړه يې سمه کړه، ورو يې وويل:
_له کومه دې کړل؟
پلار مې کوچيني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ويې ويل:
_سرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پيدا کيږي.
کور مې سترګو ته ودرېد ، تلويزيون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړو ، عسکري دريشي يې کړې وه. په مخ کې يې يوه ګونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته وايسېد ، په پطلانه کې ځوان مالومېده.
ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
پلار مې د يخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ويې ويل:
_سفر مو ماښام ته شو.
د مريم خبرې مې ودرولې.
بخارۍ ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې يې خلاصه کړه، لرګي پوره نه ول سوځيدلي. ور پوه مې کړل، غوټه ايرې مې سترګو ته راغلې. بخارۍ مې په خپل حال پرېښوده، لاړم، تلويزيون مې ولګاوه او کمپله مې پر پښو راکش کړه.
د کارو پروګرام مې ونه موند ، يا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلويزيون مې بېرته مړ کړ. د ټليفون چونګا شوه، ولاړ شوم، د ټليفون چارجر مې په ساکټ کې بند کړ.
بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخارۍ په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته.
ټليفون راغی، له کمپلې سره ورو ښوېدم، مريم وه.
ساکټ ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولګېده، تر غالۍ لاندې سيميټ وو.
مريم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه يې لا په خبرو کې ټوخی ګډ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوشالۍ علت مې وپوښت:
را ياده يې کړه چې له دوو مياشتو وروسته يې يو پښتون ولید.
په خبرو کې يې ورولوېدم:
ـ څنګه دې وپېژاند ؟
مريم سره ساه واخيسته:
ـ نه پوهېږم. لوسي مې څنګ ته ولاړه وه، سيروم يې تاړه. له دهلېزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هيله وکړه چې دهلېز وګوري.
د سر په ښورولو يې پوه کړم چې د سيروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
زما شک سم وخوت، يو چا په ټلېفون کې پښتو ويله.
په بېړه ولاړه شوم، د سيروم ستن مې له لاسه وختله. لوسي ترمټ ونيولم، چيغه مې کړه:
ـ پښتون دی.
لوسي په حيرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلېز وګوري.
همداسې وشول، يو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په خبره کې يې حيراني نه ښکارېدله.
سړي مې سر ته ودرېد، زما پر ککرۍ يې لاس تېر کړ، پر شونډو يې خوږه موسکا پرته وه.
پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.
دی لنډ وغږېد، ويل يې چې پکتياوال دی، خو اوس په امريکا کې اوسي، دی له خپلې ايټالياوي مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سيل په وخت کې يې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون يې نه و موندلی.
له ما يې کومه پوښتنه ونه کړه.
سړي يو شېبه راسره کېناست، وروسته ټلېفون ورته راغی، له خبرو يې پوه شوم چې مېرمن يې ورته ماتله ده.
مريم وټوخل، غلې شوه. يو دم يې وخندل:
ـ ښه ! کيسه دې څنګه کړه؟
ومې ويل:
ـ اورم يې، د کار خبرې ترې را اخلم.
ويې خندل:
ـ د کار خبرې؟.
پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ويل:
ـ هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبيات دې لوستي، ليکنه چاڼ غواړي.
ويې خندل:
ـ ټوکه وه.
زړه مې خپل ځای ته راغی.
ويې ويل:
ـ کومه پوښتنه لرې؟
ـ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا يې وويل:

_خو زه يوه پوښتنه کوم.

وايه.

_هر څه په پښتو درته ووايم که نه، ايرانۍ پارسي او انګليسي هم پکې ګډه کړم.

خندا راغله:

_پوه نه شوم.

ويې ويل:

_ګوره، په لاره کې له ګڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځينو يې پارسي ويله، يو شمېر په انګليسي پوهېدل، دا سې خلک هم ول چې په نا اشنا ژبو يې خبرې کولې، د هغوی ډېرې خبرې مې په ياد دي، اوس دې نو خپله خوښه، ددوی خبرې هم په پښتو درته ووايم، که نه، په اصلي ژبه يې غواړې.

فکر مې وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علته وو، لومړی، که مې د مريم په خبرو کې نورې ژبې را اخيستی، مجبوروم چې پښتو مانا هم ورسره وليکم، دوهم دا چې ليکنه بې خونده راتله، ځکه مې وويل:

_نه، هر څوک چې په هره ژبه غږېدلی دی، ما ته يې په پښتو ووايه.

ويې خندل:

_سمه ده.

_ښه کومه بله پوښتنه؟

_نه، لوسې راته ولاړه ده، وايي چې خيرنه شوې يې، حمام تيار دی.

ټيليفون قطع شو.

کمپيوټر ته مې وکتل، د مريم خبرې لا پاتې وې، خو د ليکلو حوصله مې نه درلوده.

ولاړ شوم، په کمپيوټر کې مې يوه پخوانۍ هندي سندره راوسته.

ګروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندرې نرۍ ساز راته.

کړپ، د پيشو کريږې او پر کاشيو د لوښو د لوېدو اواز راغی.

دهلېز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې يوه خيرنه پيشو راووته، غولې ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش دا سې څه نه وو، چې د پيشو ويشتلو ته جوړ وي. پيشو د دهلېز له خلاص وره ښويه ووته.

د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پيشو راووته، خو دا پيشو ورو تله، کېنه پښه يې درنه پسې اخيسته.

تر پيشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پيشو نوک ونيو، لار ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.

ور مې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر ګلداره کاشيو ماتې کوکۍ د وريجو دانې او چيچل شوي هډوکي پراته ول.

لړمون مې اور واخيست. جارو ته مې لاس وروغځاوه، پيشو د ګاز د لوېې ډېبې تر شا غلې وه، وچې سترګې يې راته نيولې وې، وارخطا ښکارېده.

ور مخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پيشو هماغسې راته کتل. په سترګو کې يې معصوميت پروت و.

يوه شيبه مې د پيشو سترګو ته وکتل، سترګو يې يوه خبره کوله:

_ملامت نه يوو، په دې واورو کې څه وخورو؟

نه پوهېږم، ما ته يې په سترګو کې همدا ټکي ښکاره شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې یې نوک ونیو، را ویې کتل، پوه یې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوښي سبا ته مه پرېږده.
غولي ته مې جارو ونیوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله ، چې کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. یخنۍ واخیستم، ګروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وګرځېدم، غټې، غوړ لرګي ته مې د اورلګیت دانه ووهله، وار له واره یې پرررر شو ، لمبه تر نورو نیمه سوځېدلو لرګو راتاوه شوه.
خوب نه راته، ېبرته کمپیوټر ته کېناستم.
مریم ویلي ول:
_مانبام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ورووت، ېبرته راغی، رایاده یې کړه چې باید لاړ شو.
تیاري ته ضرورت نه و ، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوږې بکس ور واخیست، همدا یو بکس و ، د ټولو کالي پکې پراته ول.
لاندې کښته شوو ، په یوه ډنګر ځوان پسې موګړندي ګامونه اخیستل، ساه مو لا نه وه سوځېدلې چې په یوه کور ننوتو.
لویه حویلۍ وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېری یې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو یې پوه شوم چې د سفر نیت لري.
یوه دېوال ته ودرېدو ، شاوخوا مې وکتل، شینې ډکی نه تر سترګو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.
لویه دروازه خلاصه شوه، یو سیټه باډۍ لرونکی کوچینی موټر و ، تېزه رڼا یې پر ولاړو خلکو لګېدله.
موټر ودرېد ، ځوانانو منډه ورواخیسته، هر یوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته ور وخیژي.
د موټر له سیټه دوه تنه راکښته شول، ایراني فارسي یې ویله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.
موټروان زموږ خواته اشاره وکړه.
پلار ته مې وکتل، حیران و. ورغی، له خبرو یې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډۍ ده.
پلار مې تر ډېره ورسره و، لاسونه یې خوځېدل، داسې راته واېښېد ، چې ځای مناسب نه ورته ښکاري. وروسته راغی، بله چاره مو نه درلوده.
ورغلو ، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مینځ کې کېناستو ، یوې خواته مې پلار ځای ونیو او بل لور ته مې هم ورور. خو بیا مې هم له زنګنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لګېدله.
موټر ته مې وکتل، په وره باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و ، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو دړو کېناستل.
موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد ، مسافرو ته یې ډاډ ورکړ، ویې ویل چې ځانونه کلک ونیسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې یو.
موټر حرکت وکړ، شراغونه یې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې یې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټایر کومې کندې ته ورولوېد ، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو اوسپنو ولګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوو ځوانانو په ټيټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا يې پوه شم چې روان موټر سيمرغ نوميږي، وروسته مې زړه ولړزېد ، يوه يې ويل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزې وربانديې وشوې.

موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړی راکښته شو ، ليرې بل ګروپونه يې راونښودل، ويل يې چې ايرانۍ پوسته ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سګرټ ته د اورلګيت دانه نيسئ.

وروسته يې ګامونه واخيستل، ما ترهغو پسې کتل چې په تياره کې ورک شو.

موټر حرکت وکړ، ورو روان وو ، بس، د بنيادم تګ يې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت يې نه درلود ، ان د ساه ايستلو غږ يې هم نه راته.

ورورته مې وکتل، په تورو غټو سترګو کې يې د سپوږمۍ رڼا ګډه وه.

مخکې لاړو ، بل ګروپونه رانږدې شول، يو سيوری راغی، هماغه برېتورسړی و ، موټر ودرېد ، سړي موټروان ته څه وويل، ماشين مړ شو.

سړی باډۍ ته راغی، له ما ، ورور مور او يوه بل کوچيني هلک پرته يې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې يې اووه، اته، پياوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و ، پاتې مسافر له برېتور سړي سره په تياره کې ورک شول.

ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټايرونه تاو شول، سيورو حرکت وکړ.

موټروان د سيټ تر بنيښې سر را ايستلی و ، مخکيني ټايرونه يې هوارې ته سيخول.

موټر په مړه ماشين روان و ، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپينه رڼا پر ايرانې بيرغ لګېدله.

ناڅاپه موټر ودرېد ، د باډۍ وروستۍ برخې ته مې وکتل، يو هم نه و ، غوږ مې اوږده کړه، ټول پرځمکه پراته ول. پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و ، پوه يې کړم چې سر ټيټ ونيسم.

پوستې ته مې وکتل، عسکر و ، د لاسي بتۍ سپينه رڼا يې تر موږ نه رارسېدله. عسکر يوه شېبه ولاړ و ، وروسته کوټې ته ننوت.

پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه يې د موټر پر شاتنۍ برخه کېښودل، موټر حرکت وکړ.

له سرحدي پوستې واوښتو ، موټر ګړندی شو ، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سر ور وايست، ټاير پر توره ليکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو ليرې کېدل. په سترو کسانو کې مې د پلار د سا ايستلو غږ لوړ و.

شبه ووته، موټر ودرېد ، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپينه وه، خو نږدې غونډۍ تورې ښکارېدلې.

د موټروان ورو شپېلکی مې واورېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته را وختل، برېتور سړی له موټروان سره کېناست.

موټر په مړو څراغونو ګړندی روان و ، د باد پرهاری خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (اننګي) سره لګېدله.

پاو ووت، ليرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو ، خامې ته ولوېد ،مخکې لاړ، ودرېد ، رڼا تر ټيټې غونډۍ پټه وه.

دوو مسافرو په يوه خوله وويل:

_ګزمه ده.

د موټر له سيټه خلاصې ګوتې راووتې. ټول غلي شول.

رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نېغه د پوستې کمزورو څراغونو ته ور روانه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، پاخه سړک ته وخوت، تګ يې تر پخوا چټک و.
له غونډيو ووتو، د سپوږمۍ رڼا تر ليرې رسېده، هواره دښته وه. مخکې لاړو، ګڼ ځراغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار و که کوم عسکري ځای، د موټر د ماشين غرهارې خوت، باد تېز لګېده، ټکرۍ مې د زنې دواړو خواووته ټينګ نيولی و.
ناڅاپه درب شو، سپيرې دوړې تر موږ تېرې شوې. ورور مې تر مټ ټينګه ونيولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تګ يې د پخوا په څېر ګړندی و.
يودم کوکه شوه:
ـورور مې !
په بېړه مې ور وکتل، د باد۬ی په وروستۍ برخه کې يوه سړي چيغې وهلې، له موټر وتلې دړې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد، څوک نه و.
د سړي له کوکو سره ژړا ګډه شوه:
ـموټر ودروئ !
د موټر ټاپرونه په وړو ډبرو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
سړي ټوپ کړل، د پاخه سړک خواته يې منډه ور واخيسته.
برېتور سړی تر ښيښې سر راويست. يوه مساپر په بېړه وويل:
ـورور يې ولوېد.
موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سيټ بام ته سوکان ونيول. موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و، ويل يې چې خپلې غاړې مې درباندې خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل يوه له پاره خطر ومنم.
يوه مساپر چيغه کړه !
ـدا څنګه مسلمان يې !
کړس شو، مساپر خپل مخ ته لاس ونيو.
ورور مې زما پر اوږه سر کېښود.
موټروان بېرته سيټ ته ور وګرځېد، موټر حرکت وکړ. ليرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نيولې وو نرۍ چيغې يې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
د مريم خبرې ختمې شوې.
بخارۍ ته مې وکتل، سره وه، خو تاو يې تر کمپيوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، يوه ملګرې مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شيريني ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهيان راباندې خوري.
همداسې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خيرخانې قلعه يې نجارا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلو، په يخه هوا کې د ماهيانو خوراک خوند وکړ، د چايو د سورورلو په وخت ټليفون راغی، حيران شوم، مريم وه، دې به يوا ځې له ماښامه وروسته ټليفون کاوه.
د باندې ووتم، ښېنه يې وغوښته، را ياده يې کړه چې د کار په وخت کې يې مزاحمت وکړ، خو وروسته يې يو دم وويل:
ـ د موټرو غږ دی.
پوه مې کړه چې د ماهيانو د خوراک له پاره قلعه يې نجارا ته راغلي يو.
په غږ کې يې بدلون راغی، په خوشالي يې وويل:
ـ په چهار راهي کې يې؟
ـ هو
ـ کومې خوا ته.
ـ شمال !
ـ خو په جنوبي برخه کې ښه ماهيان ورکوي، ته ورته وګوره، زه مې له مور سره شو ځله ورغلې يم.
ومې کتل. تر سړک ور هاخوا له لوېي کړايي څخه تاوونه پورته کېدل.
ومې ويل
ـ اورې
ـ هو
غږ يې ژړغونی و. خو و روسته يې يو دم وخندل.
ـ هی، چهار راهي ته وګوره، هغه بوډا ترافيک شته، اوږده ږيره لري.
ومې کتل، يوه ځوان ترافيک د موټرو نظم برابراوه.
مخکې تر دې چې د (نه) ځواب ورکړم، مريم په خوند وويل:
ـ مور به هر سهار همدلته د پوهنتون يوه ملګرې را اخيسته، خو وروسته يې د درېدو ځای بدل کړ، ويل يې چې زوړ ترافيک ډېر راته ګورې. بس، خدای راکړه، ملګرې به مو ځوروله، ويل به مو چې زوم خو بيا ولاړ دی.
مريم ټوخي واخيسته، ټوخی يې اوږد شو، وروسته يې غاړه صافه کړه،ورو يې وويل:
ـ وښښه.
شاته مې وکتل، يوه ملګرې مې ساعت ته اشاره کوله.
د مريم نيولی غږ مې واورېد.
ـ قلعه يې نجارا څنګه ښکاري؟
ـ هيڅ، لاندې دوکانونه دي، پورته منزل د ډاکترانو لوحو نيولی دی، د ژې واورې د موټرو په لوګيو تورې دي، خو له سړکه دوړې پورته کيږي.
مريم سوړ اسويلی ويست:
ـ اه، تر هماغه دوړو ځار شم.
يوه شېبه غلې وه، وروسته يې په غريو کې و ويل:
ـ يوه هيله ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وایه
ـ یوه ژوره ساه واخله.
خندا راغله
ـ ولي؟
ـ زما په خاطر
پزه مې کش کړه، د لبنتي بوی له دوړو سره ګډ و، ټوخی راغی، ټلېفون مې لیري ونیو. خو ومې نه ټوخل.
لاس مې بېرته غوږ ته ورنږدې کړ.
مریم وویل:
ـ بختور یې.
ومې خندل.
مریم سوړ اسویلی ویست:
ـ د وطن دوړې مې یادېږي.
غلی شوه.
د ملګرې غږ مې واورېد، ویل یې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، باید لاړ شو.
مریم یو دم وخندل:
ـ اه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنګوي، کمپیوټرونه باید لیرې کړي، له سهاره راهیسې د کیسې په ثبتولو اخته یم، غواړم چې ډېرې خبرې درولېږم، رخصتي مو په څو بجو ده؟
ومې ویل:
ـ څلورنیمې.
ـ ښه، که مې ایمېل ناوخته درورسېد، چې هیر یې نه کړې.
ـ سمه ده.
ـ وښه، اخیري خبره، که زما منې، تر سرک واوړی، هغه بلې غاړې ته ښه ماهیان پخوي.
هیڅ مې هم ونه ویل، موږ ماهیان خوړلي وو.
دفتر ته لاړو.
په رخصتۍ کې مې د مریم خبرې راواخیستې. ماخستن کمپیوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.
د څنګ ګاونډی را په زړه شو، برق یې نه درلود، زموږ له کوره یې لاین کش کړی و. ورغلم، سیم مې له ساکټه واېست.
راغلم، کمپیوټر چالان شو. ټلېفون وشرنګېد، همسایه و، ویل یې چې ستاسو د حویلۍ د دروازې د سر ګروپ بل دی.
ولاړ شوم، برق مې بېرته ور خوشی کړ.
راډیو مې راواخیسته، یو اخې د جنګ خبرونه ول، مره مې کړه. اورېد وغځېدم، د مریم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې وې، د کوڅې د خلکو تر وېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیاله مې له چایو ډکه کړه، الماری ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لاړ، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړېو بوی راغی. ګوتې مې وتپولې، تودې شوې، پیاله چپه وه.
کوټه سپینې رڼا ونیوله، تېزه وه، کمپیوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونګا یې خته. همسایه ته مې زنګ وواهه، ورياده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابګرمي بنده کړې وي، لیرې یې کړئ.
فکر مې سم وخوت، د کمپیوټر چونګا غلې شوه.
مریم ویلې ول:
ـ یوې زېرزمینۍ ته ورکښته شوو، ساه پکې بندیده، د روغنی رنګ بوی یې درلود. دوه ژېړ ګروپونه راځړېدل. کرنګ شو، ټیمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولګېده، پر لانده سیمینټ د نخودي رنګ څاڅکي توی شول.
ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته یې وچې سترګې نیولې وې، د پطلانه شنه پایڅه یې په نخودي رنګ ککړه وه.
مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، مخکې لاړل.
زیرزمیني اوږده وه، د ناستې له پاره هیڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سیمینټو څو ډکې بوجۍ د دېوال ته پرېیستې. پر بوجیو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنګ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لندې ټوټې ښکارېدلې.
موټروان دروغ ویلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نیم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې ګرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.
پر مخامخ دېوال یو سیوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زینو راکښته شو، ملا یې ختلې وه، له خولې یې د سګرېټو تېز بوی ته.
سرې یوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته وخوت.
پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ ورپورته کړه، لاندې سپېرې سپینې وریجې وې.
د ډوډۍ وړه ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غوندې وه، نه ژدویل کېده، د خاورو خوند پکې ګډ و.
مور ته مې وکتل، په رنګ ککړ برس ته یې وچې سترګې نیولې وې.
پوه شوم، له موټره لوېدلی ځوان یې له زړه نه ووت.
ورور مې ګروپ ته کتل....
پلار مې یو دم مخ واړاوه، ویې ټوخل، وریجې دانه دانه پر رنګ شوي دېوال ولګېدې.
ښښنه یې وغوښته، بیا یې کاسې ته لاس ور ونه غځاوه. ملا یې دېوال ته ولګوله، پورته یې وکتل، له سترګو یې پوه شوم چې په راتګ پښېمانه دی.
ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر ایښی و، سترګې یې پټې وې. له وریجو یوا ځې یوه ګوله پورته شوې وه. ښه شېبه ووته، سترګې مې درنې شوې.
سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه ښکارېدلې. لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستوني ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای ایستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم څګنو څپو اخیستي ول.
ورور مې چیغې وهلې، مرسته یې غوښته...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لويه خوله راووته، سپين تېره غاښونه يې زما د ورور سر ته سيخ شول، سپين ځګونه سرو وينو ونيول.

چيغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.

مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لاړم، لاس او پښې مې له حرکته لوېدلې ول. پورته مې وکتل، په سپينو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.

مور ته مې مخ ورواړاوه، خلاص غونچه ويښتان يې يوې بلې خواته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې يې حبابونه (پوکڼۍ) راوتل.

له سمندري شنو اوږدو پاڼو يو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې يې زما د ورور په وينو لړلې خيرې کميس بند و، د مور خواته مې وروګرځېد ، چيغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.

نهنګ ورغی، غټه خوله يې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلي سرې وينې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو يې زما د مور اوږده ويښته راوتلي وو، اوبو يوې بلې خواته وړل.

نهنګ زما خواته راغی، خوله يې خلاصه وه، چيغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شوای راتلی، اوبو بېرته شاته ووړ.

غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، مور مې په حيرانۍ راته کتل، ورور مې لا ويده و.

ومې ويل:

ـښه يم. خوب مې ليد.

پلار مې بېرته پر سيميټي کخوړې کېناست. کيڼ لاس مې راپورته کړ، دوه نيمې بجې وې.

سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.

غږ مې واورېد، يو چا زما د پلار نوم اخيست. پلار مې په بېړه پر زينو وخوت، لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، ويې ويل چې بايد لاړ شو.

مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له څه ويلو پرته ولاړ شو.

د باندې راووتو، تياره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.

کوڅې ته راغلو، يو کوچينی موټر ولاړ و، پر سر يې د ټکسي لوحه ټومبلې وه.

پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، مور د شا سيټ ته ورپورته شوو.

شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپين او ژېړ ځراغونه بل ول، فکر راولوېد، مور د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.

موټر حرکت وکړ، په يوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخوت، مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پياده رو کې ودرېد.

موټروان په بېړه دروازه خلاصه کړه، له مور څخه يې وغوښتل چې له موټره کښته شو، همداسې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګڼو ونو کې کېناستو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړک دواړو غاړو ته تېز ژېړ ګروپان بل ول، رڼا يې تر هغو ځانګو رارسېده چې موږ يې تر لاندي ناست وو.
موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکېني ټاپره يې هوا ايسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به يو ـ يو موټر په تېزۍ سره تېر شو.
موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل.
يو موټر راغی، ټيوټا وه، پر سر يې سور څراغ تاوېده، پر دروازه يې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ايران ليکلي و.
موټر بريک ونيو، يو عسکر له ښېښي سر راويست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته ګوته نيولې وه.
وروسته يې ټليفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مې تري واخيسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم.
د پوليسو موټر حرکت وکړ، موټروان سګرېټ ولګاوه، هماغسي پر بانټ ناست و.
وروسته يې ټليفون غوږ ته ونيو، د لاس له خوځولو يې پوه شوم چې په غوسه دی.
پاو ووت، يو دري سوه دري بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه وه.
لاړو او هماغلته کېناستو.
بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو وينېتو کې د بس د چت د څراغونو کمزوري رڼا ښکارېدله، سپين سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککرۍ هم زنګېدلې. ټول غلي ول.
مخکۍ مې وکتل، د بس پر ماشين يو تنکی ځوان ناست و.
نيم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، يو پلاستيکي سطل يې ورواخيست. مخکې راغی، يو ماشوم يې له بغوره کش کړ، ويې خندل، له سطله يې يو جوس ورکړ.
ځوان دوو دريو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونيول. وروستۍ څوکۍ ته راغی، سطل يې کېښود، يوې بلې خوا ته يې وکتل، له جيبه يې دري کارتونه راوايستل، ورو يې وويل:
ـ مخکې پوسته ده، پوليس راخيژي. د شا سيټ ته نه راځي، له ليري همدا کارتونه ورته پورته کړئ.
پلار مې يو کارت ورواخيست، سر يې وخوځېد، بېرته يې ځوان ته وکتل. هغه پر خپلو شونډو ګوته ايښې وه، په ټيټ غږ يې وويل: وارخطا نه شۍ، لار ورسره لرو، پيسي مو ورکړې دي.
ځوان يو دم وخندل، په لوړ غږ يې وويل:
ـ جوس غواړئ؟
د جوس پاکټ يې زما د ورور پر ځنګنو کېښود، مخ يې واړاوه، بېرته موټروان ته نږدې کېناست.
پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته يې شناسنامه ليکلي وه، لاندې د يوه بربتور سړي عکس ښکارېده.
پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکی شو، خپل کارت يې راوښود، عکس يې نه درلود.
مور ته مې وکتل، کارت يې په ګوتو کې سره اړاوه، په عکس کې يوه ږيرور بوډا سپينه لونګۍ تړلې وه.
يو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد، دوکانونه بند ول، خو د هوټل تر لويو ښيښو ور هاخوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنجو خوراک کاوه.
بس ته يو وسله وال عسکر راوخوت، په لوړ غږ يې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا يې ځانته نيولې وه.
عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو، په دوهمه څوکۍ کې يې د يوه بوډا اوږې وخوځولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډا تر څنګ ناستې ښځې څه ورته وويل.
.زړه مې ولړزېد ، عسکر مخکې راغی ، مور ته مې وکتل، کارت يې پر ځنګانه ايښی و ، له غروي يې مازې د کاغذ
څنډه مالومېدله، د پلار سترګې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو ــ دريو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړوپه کړه.
کارتونو ته يې وکتل، ښښنه يې وغوښته، پورته بې پر څو وړو بکسونو ګوتې وتپولې، يو ناست ځوان يې ولاړ کړ،
د هغه جېبونه يې وکتل، زموږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه يې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونيو.
عسکر وخندل، پلار ته مې يې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول.
مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې يې لاس ور وغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.
ورور مې په وېره وويل:
ـ ابا يې چېرته بوت؟
ورو ښځينه غږ مې واورېد:
ـ ډېر ښکلی دی.
ورمېږ مې کوږ کړ.
تر مخې مو يوه زړه ښځه ناسته وه، په عينکو کې يې سترګې غټې ښکارېدلې، تر څنګ يې زما ورور ته کتل.
وروسته يې ماته مخ راواړاوه، ورو يې وويل:
ـ افغانان ياست؟
غلې وم.
ښځې وخندل:
ـ د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ايرانيان نه ياست، خو پاکستانيان هم نه راته ښکارې، د هغوی رنګ مالوم دی. تک
تور دی.
مور مې وويل:
ـ افغانان يو.
ښځې له خپل بکسه د بسکيټ قوطۍ راوويسته، ورو ته مې يې ونيوله. ورور مې مور ته وکتل، هغې اوږده بانه سره
وروستل، ورور مې بسکيټ ور واخيست، ويې ويل:
ـ ابا ته خو به څه نه وايي؟
زړې ښځې وويل:
ـ څه وايي؟
مور مې سوړ اسويلی وايست:
ـ هيڅ ! پلار ته يې اند ښنه ده.
زړې ښځې وخندل، مخکيني غاښونه يې د زرو ول، ورو يې وويل:
ـ مه ويرېږئ، د لارو پوليس د څو تومنو سپي دي.
خبره يې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي ګونځې يې ژورې وې. مور مې د غوسې علت
وپوښت، پلار ور ياده کړه چې سل ډالره يې ورنه يوړل.
موټر حرکت وکړ، ښه شېبه ووته، زړې ښځې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپه تومنو يې بدل کړئ !
ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.
پلار مې د ورور په لاس کې د بيسکيټو نيولې قوطۍ ته وکتل.
مور مې وويل:
ـښځې ورکړ.
د باندې تياره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر را روانو ترافيکي لوحو لګېدله، نور هيڅ هم نه ښکارېدل.
سترګې مې درنې وې، د بس د چت سپين څراغونه ورو ورو کمرنګي کېدل، وروسته خوب وړې وم.
مريم وټوخل، ټوخی يې اوږد شو، بيا يې په کمزوري غږ وويل:
ـشور او زوږ و، سترګې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړ ول، خلک يوې بلې خوا ته ګرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره يې خبرې کولې.
بس تش و، دوې څوکۍ ور هاخوا يوه بوډا کتاب وايه.
پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و
ورور مې راغی، له سرو شونډو يې د ګشنيزو نرۍ ډکۍ راوتلې و، برګر يې خوړ.
ولاړه شوم، مور مې راوکتل، خو څه يې ونه ويل.
د بس له شاتنۍ زينې کښته شوم، مخکې لاړم، يوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، خو ايرانۍ پيسې نه وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـڅه غواړې؟
ور و مې کتل، په لاس کې يې پلاستيکې نازکه خلطه نيولې وه. د پيپسې بوتلې او برګر پکې پراته ول.
ومې پوښتل:
ـتومن دې له کومه کړل؟
کيڼ لور ته يې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لويه ښيښه رنګارنګ لوټونه سرېښ ول.
له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې رااواخيستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرګي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، تر چمن ور هاخوا سيمټي نرۍ سړک و، ډله خلک ګرځېدل، خو پر سړک يو کاغذ هم نه ښکارېده.
پلار مې په ډکه خوله وويل:
ـتهران ته يو زرو دېرش کيلو متره لار پاتې ده، تر ماښامه به په بس کې يو.
د مخامخ دوه منزله تامير پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نيمې وې.
ومې پوښتل:
ـدا کوم ځای دی؟
ـد کرمان د بسونو اډه.
يو وړوکی توپ راورغړېد، د مرسل د ګلانو په بوټو کې ننوت. کوچيني ماشوم منډه پسې راواخيسته، بوټي ته نږدې ودرېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پاڼو کې پروت و. لاس مې ور وغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټوراويست.
ماشوم غبرګ، تېنګ لاسونه راته ونيول، توپ يې ور واخيست ، د بس خواته يې منډه کړه.
ګلانو ته مې وکتل، اخره يې وه، مړاوي ښکارېدل.
بېرته پر اوږده څوکۍ کېناستم.
پلار مې وويل:
ـ مننه درنه کوي.
مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.
پر سړک يوه نجلۍ روانه وه، نرى اندام يې درلود ، له ټکري يې د ويښتانو څوکې راوتلې وې.
ومې ويل:
ـ ملايان څه نه ورته وايي؟
ځواب مې وانه ورېد.
پلار ته مې وکتل، رنګ يې ژېړو ، دوو راروانو عسکرو ته يې وچې سترګې نيولې وې.
په بېړه مې وويل:
ـ مه ورته ګوره !
سر يې وځړېد.
عسکر راغلل، د يوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه ځړېدله.
يوه يې وويل:
ـ ښاغليه، شاته دې کثافت دانۍ ده.
پلار مې موسک شو ، پښو ته نږدې د پپسي خالي قوطۍ يې ور واخيسته او په سره ټوکرۍ کې يې واچاوله
مخابره وچونګېده: وارخطا غږ ترې راووت:
ـ دوه افغانان رانه ورک شول، يو يې اوږده ږيره لري، له رنګه سپين دى، د برش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ مالوميږي، دواړه د ترمينال شمالي دروازې ته لاړل.
عسکرو منډه کړه.
پلار مې وويل:
ـ په موټر کې ناسته مو په خير ده.
روان شوو، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وايه.
پلار ته مې مخ ور واړاوه، د پوليسو ولاړ موټر ته يې کتل:
ومې ويل:
ـ ويې نه پېژندلو.
پلار مې يواځې موسک شو.
پاو ووت، د سهار چايو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې ښځې لاس ته مې وکتل، ټيټه شوم، پاو کمې اته بجې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر حرکت وکړ، له دښتو او ورو ښارونو تېر شوو، يوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ماښام تياره يې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.
د تبلو ټانک و، ليرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.
يو خيرن ډنګر بوډا راغی، موسک و، له څه ويلو پرته يې بکس اوږې ته واچاوه.
په هغه پسې لاړو، د تبلو د ټانک شاته وړه حويلۍ وه، پر چمن کښناستو. شاوخوا مې وکتل، د يوا ځينۍ کوټې سپين ديوالونه د ونو له ژېړو پاڼو ښکارېدل.
بوډا هماغه کوټې ته ننوت.
ورور مې منډه واخيسته، د هغه له تورو وېښتو ور هاخوا، له وچو بوټو د بتو (قو) سپينې غاړې راوتلې وې.
ورغلم، درې بتې د کوچيني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.
پلار مې راغږ کړ، ورو مې کتل، پياله يې پورته نيولې وه.
ورور ته مې وويل:
ـچای تيار دی.
راوبې نه کتل، بتو ته يې د بسکيټ وړې ټوټې وراچولې.
سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کښناستم. مور ته مې مخ وراړاوه، د چايو له سورولو يې خوند اخيست.
بوډا يو غاب پر چمن کېښود، څو قند خيشتي پکې پرتې وې.
پياله مې راډکه کړه.
بوډا په خواره خوله وويل:
ـبل څه خو به مو نه وي په کار؟
پلار مې مننه ترې وکړه، خو بوډا لا په ځپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې يې ژورې وې، خندل يې.
پلار مې جيب ته لاس کړ، بوډا ته يې يو لوټ ونيو، خو بوډا لاس ور ونه غځاوه.
پلار مې بل نوټ ورسره يو ځای کړ، بوډا هماغسې خندل.
خوښ مې شو، ورې نه و. خو يو دم يې وويل:
ـډالر غواړم.
پلار ته مې غوسه ورغله، لاس يې ور تول کړ.
بوډا کښناست، په خواره خوله يې وويل:
ـښاغليه مه خفه کېږه، دلته يوا ځې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر يې ډالر راکوي.
پلار مې وخندل، له پيسو سره يې يو بل لوټ هم يو ځای کړ، بوډا ته يې ونيو، هغه لاس ور وغځاوه، خو هماغه پخوانۍ خندا يې نه وه.
چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لندو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحيد خبره راګرځېدله.
بوډا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پايپ يې ځمکه آبپاشي کوله.
نيم سات ووت، بوډا راغی، په لاس کې يې مبايل و، په غوسه يې وويل چې په ماپسې راځئ.
پلار مې بکس ور واخيست، د تبلو د ټانک تر مخ ولاړ ټکسي ته ور وختو.
موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله، ليکلي يې و، تهران، لس کيلومتره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژېړه رڼا د ونو په سپېرو څانګو ولګېده.
پاو ووت، د پوې ټيټې غونډۍ سر ته وختو، لاندې زرګونه رنګارنګ ګروپونه بل وو.
پلار مې موټروان ته ترخنګ وکتل، ورو يې وويل:
_تهران دی؟
ځواب مو وانه وربېد.
پاخه ته ور وختو، موټر په نورو سلګونو موټرو کې ګډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافيکي اشاره شنه وه.
شاوخوا مې سترګې واړولې، د مغازو له لويو ښېښو سپينې رڼاوې راوتلې وې. په پياده رو کې واړه زاړه روان ول، تول پاک او پرېوللي ښکارېدل، د نجونو له نريو تکريو او تنګو پطلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده.
آينې ته مې پام شو، د موټروان پرسېدلې سترګې ښکارېدلې، زما مور ته يې کتل.
موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آينه د موټروان د ککرې سپينو ويښتو نيولې وه.
غټ ښارو، سړکونه پاک ښکارېدل، د سړک دواړو غاړو ته غځېدلې ګلدانونه لا شنه وو. ځای ځای به هسک تاميرونه په مخه راغلل، عمومي سړکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم ليدل کېده.
هماغسې مخکې تلو، هسک تاميرونه کم شول، زراعتي ځمکې راغلې، خو لا هم ځای ځای ښکلي کورونه ولاړ ول.
موټر له عمومي سړکه ووت، تر ټيټ د پوال تېر شوو، مخکې لاړو، يوې لويې دروازې ته ودرېدو، پر غټه لوحه د برګو غواوو عکسونه ښکارېدل.
دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشايو بوی ورو ورو ډېرېده.
موټر ودرېد، کښته شوو، د ونو په مينځ کې نری لار پورته ختلې وه.
مخکې لاړو، موټروان په يوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تاميرو، له يوې کوټې د خندا غږ راته.
دوهم منزل ته وختو.
د مريم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخيسته او له ډکې پيالې چای سره بېرته کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي وو:
_وروور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوټه کې دوهمه دروازه خلاصه کړه، نل ته مې لاس وروغځاوه، لاندې په سره سطل کې د اوبو د تويېدو غږ غلی شو.
آينې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.
له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلوېزيون د ريموټ بيطرۍ را ايستلې وې.
ورغلم، د مور پر څنګانه مې سر کېښود.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، کوټه لويه وه، شيرچايي رنګ يې درلود، پر زړه غالۍ د لرګي درې او سپنيز کټونه ولاړ ول.
د مور غږ مې واورېد:
_مه يې څنبه!
ورور ته مې وکتل، د کوچيني مېز له سره يې جګ ورپورته کړی و.
پلار مې د اوبو جګ ورواخيست، پزې ته يې ور نږدې کړ، ودرېد، ګروپ ته يې ونيو او له کوټې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلويزيون ته ورغلم، سويچ مې کړ، په ګوته مې څو چاينلونه واړول، ملايان غږېدل.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستيکي څوکيو ناست ول، د مېز پر سر په سګرېټ دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، ليرې زرګونه ګروپونه بل ول.
د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
ورغلم، د هغې پر ورانه مې سر ولګاوه، ګوتې يې زما پر ويښتو کې تېرې کړې.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به د څنګ له کوټې د خندا دپ اواز راغی.
دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، يوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس ورسره و، د پيالو د ربړېدو غږ راته.
ور ولاړه شوم، پتنوس مې يې له لاسونو ونيو.
نجلۍ غلې له کوټې ووته.
مېز ته ور نږدې شوم، دواړه د بګ برغولی مې ليرې کړ، مستې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـ اوبه يې رانه وړې؟
مستو ته يې وکتل، په خوند يې وويل:
ـ هلی نو، لاسونه پرېمنځئ.
مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ويل يې چې زړه ته يې نه کيږي.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چايو پياله راډکه کړه، ريموټ مې تلويزيون ته ونيو، خو کار يې نه کاوه.
مور مې په قبله پسې ګرځېده، يوه ته هم نه وه مالومه.
ټول ستړي وو، ورور مې له مور سره پرېووت، پلار او ماته بېل بېل کټ راورسېد.
چوپه چوپتياوه، په سطل کې د څاڅکو د تويېدو غږ راته، وروسته مې سترګې درنې شوې.
يو وخت مې اوږدو ټکان وخوړ، ورومې کتل، مور مې وه، ويل يې چې په لمانځه کې لټه شوې يې.
سترګې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ور نږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې، تر هسکو تاميرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.
د تشناب وره ته مې لاس ور وغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهاری اورېده.
ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانۍ نجلۍ وه، د اوبو ورې جګ يې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پتناسه ته ور ولاړه نه شوم.
مور مې پتنوس ور نه واخيست، نجلۍ په وېره وويل:
ـ اوبه مې هېرې شوې.
پلار مې وخندل:
ـ پروا نه کوي.
نجلۍ هماغسې په وېره وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخير دی، علی رضا ته مه وايا ست.

د پلار خندا مې زور ونيو:

ـعلی رضا څوک دی؟

غلې شوه.

لهجه يې ايرانۍ فارسي ته نه وه ورته.

ومې ويل:

ـد کوم ځای يې؟

غتې مړې سترګې يې راواړولې، چو په خوله د باندې ووته.

د چايو د سورولو په وخت يو دم زوږ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو، لاندې ډله کسان ګرځېدل، ډېر يې په کميس او پرتوګ کې ول.

پلار مې وويل:

ـيو ائې نه يو.

پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پيالو ته ور وګرځېدل، خو زه له کړکۍ سره ودرېدم. د حويلۍ د دروازې تر ځنګ مې يوه پطلون کړي ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې يې کېبل ښکارېده.

نورو کسانو ته مې وکتل، ځينې ګرځېدل، نور د ېوال ته ناست وو، سترې ښکارېدل، زياتره يې خيرن او په دوړو سپېره ول.

د پلار غږ مې واورېد:

ـچای سړېږي.

ورغلم.

مور مې وويل:

ـتر کومه به دلته يو؟

پلار مې ور وکتل:

ـنه پوهېږم.

مور مې سوړ اسويلی ويست، پياله يې ور واخيسته او پر کټ کېناسته.

ريموټ مې راواخيست، بيطرۍ مې ترې ويستې، لاړم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.

حويلۍ ته مې وکتل، هيڅوک هم نه ول.

بلې کړکۍ ته ور وګرځېدم، لاندې پټي ول، د مخملو (لمرمخو) وچ بوټي پکې ولاړ وو، ورهاخوا دوه اوږده سالونونه ښکارېدل، مخې ته يې لوېې تکې سپينې ډبرې پرتې وې، د کاشيو د جوړولو کارخانه راته وا ېسېده.

ليرې مې وکتل، تر هسکو تاميرونو کمرنګه لوګی را تاو وو.

د پلار خوشاله غږ مې واورېد:

ـپه تشناب کې تودې اوبه راځي.

ورو مې کتل، مخ يې لوند و.

ټول خوشاله شوو، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس بجې ماته وار راورسېد ، اوبه تومړي وې، خو بدې نه لګېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې ږیرې ته چاړه نیولې وه.

مور ټوله ورځ په کوټه کې وه ، له ورې نجلۍ پرته مو بل هیڅوک هم ونه لیدل. نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او چوپه خوله بېرته له کوټې ووته.

بل سهار مې د ورور خلق تنګ و ، ویل یې چې په کوټه کې خپه شوی یم. پوره یو سات خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکی ژوند او د لندن کیسې د زحمت په تېرولو ارزېدې. خو په دربیم سهار د ټولو زړونه تنګ ول. پلار مې حویلۍ ته کښته شو ، کله چې بېرته راغی، ډونګېده ، ویل یې چې یوائې د غواوو په فارم کې د ګرځېدو اجازه لرو.

یو ولس بجې ټول له کوټې ووتو ، په حویلۍ کې مې شاته وکتل. لاندې منزل د زندان غوندې جوړ و ، کړکیو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترګې راته نیولې وې.

د باندې لاړو ، د ونو په مینځ کې نرۍ لار کښته شوې وه، څومره چې مخکې تلو ، د خوشایو بوی ډېرېده.

پراخه میداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کیڼ لور ته اوږد سالون ښکارېده ، د بام اهن چادر یې سترګې بربېښولې.

د غوا رمباړه راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه وروا خیسته، ورغلو ، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نیول شوې لسګونه برګې غواوې ولاړې وې.

مخکې لاړو ، ورور ته مې وکتل، د یوه تور کوچیني سخوندر تر غاړې یې لاسونه تاو کړي وو.

غولي ته مې پام شو ، سپیني پربوللي کاشۍ وې، خو لا هم د خوشایو بوی خوت.

د مور غږ مې واورېد:

ـ غواوې یې په اسرات کې دي.

ورومې کتل، په پلاستیکي اخورونو کې د جوارو میده شوې ژیړې پاڼې پرتې وې.

په سپینه چینه کې یو دنګ سړی راغی، د څو غواوو غولانځو ته یې پایپونه وروا غوستل، د بوال ته یې لاس ور وغځاوه، سویچ یې وواهه، په ربو پایپونو کې سپیني شېدې رواني شوې.

څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته یې برسونه ونیول.

پلار مې د تلو راته وویل، خو د ورور مې پام غلط و ، له سخوندره نه لیرې کېده.

پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو ، دی بېرته فارم ته لاړ.

دروازه مې خلاصه کړه، ورې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نیولې وه.

مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته یې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.

په کړکۍ کې اېښو بیطریو ته مې وکتل، سیورۍ پرې راغلی و. راوامې خیستې، شېبه وروسته مې تلویزون ته ریموټ ونیو ، کار یې نه کاوه.

نجلۍ ته مې مخ ورواړاوه:

ـ نوم دې څه ده؟

را وېې کتل، په خواره خوله یې وویل:

ـ زیبا.

ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنوې بيطرۍ نشته؟
ـعلي رضا ته به ووايم.
غلی شوه.
ومې ويل:
ـد کوم ځای يې؟
يوه شېبه غلې وه، بيا يې نرۍ شونډې وخوځېدې:
ـد بدخشان.
حيرانه شوم.
ـنو دلته څه کوې؟
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونيوله. راويې کتل، غومبرې يې سره ول.
ورو مې وويل:
ـدلته څه کوې؟
ځواب يې رانه کړ.
ترلاس مې ونيوله، پر کټ کېناسته، سر يې وځړېد، جارو ته يې وکتل، ورور يې وويل:
ـکوټه پاتې ده.
ومې ويل:
ـپروا نه کوي.
ـعلي رضا ته غوسه ورځي، وايي چې ډالري کوټه سمه پاکوه!
خندا راغله:
ـډالري کوټه؟
نيغ يې راته وکتل، په سترګو کې يې وېره ښکارېدله.
ومې ويل:
ـمه ډارېږه.
سر يې وځړېد:
ـدې کوټې ته ډالري کوټه وايي، ډېر پام ورباندې کوي، دلته يوازې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځي.
د مور غږ مې واورېد، ناولې جامې يې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ور مې خلاص کړ، دستشويي له ځګه ډکه وه.
بېرته کټ ته ور وګرځېدم.
ومې ويل:
ـښه، زېبا! دلته دې خوک شته؟
سوړ اسويلی يې وايست.
ـنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ جارو ور واخیسته، تر مټ مې ونیوله، بېرته مې په خپل ځای کېښوله.
تندی یې تریو شو:
ــعلي رضا مې وهي.
ومې ویل:
ــهیڅ هم نه درته وایي.
غریو واخیسته:
ــنه، پرون یې هم موټ موټ وېښته رانه وشکول.
زبیا خپل سر ته لاس وروور، ټکری یې ونښویاوه، غوږ یې وینې و.
په ژړغوني غږ یې وویل:
ــسهار یې خوله پرې ولګوله
زړه مې ولړځېد.
نجلۍ یو دم وژړل:
ــډالرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.
د نجلۍ مټ مې پرېښود. جارو یې ور واخیسته.
ومې ویل:
ــدا سپی څوک دی؟
ځواب یې رانه کړ.
پر کټ اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.
د مریم یوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپیوټر مې مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې مې پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو، سترګې مې رڼې کړې، پردې ته مې لاس ور وغځاوه، شین سهار و، د ځنګ همسایه واوره اچوله.
د بخاری له سره مې د اوداسه له پاره ترمې اوبه راواخیستې، لس دقیقې وروسته مې د دهلېز ور خلاص کړ، سور فرش ته سپینې واورې راورغړېدې. ګام مې واخیست، بنی پښه مې تر ځنګانه په واوره کې ننوته.
سړ ژمی سوړ و، تر دې مخکې هم واوره شوې وه، خو په یوه ځل دومره ډېره نه وه اورېدلې.
د همسایه غږ مې واورېد:
ــدا ځل مجبوره یې چې بام ته ور وخېژې.
ور غږ مې کړ!
ــد پارو ژی د بام ایزوګام ورسره اړوي.
ویې ویل:
ــ مخکینی واورې وچې وې، پروایې نه وه، خو دا واوره لنده ده، بامونه درنیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاره مې نه درلوده، د لرګي پر زينه وختم. شاوخوا مې وکتل، پر هر بام يو- دوه تنه ولاړ وو.
احتياط مې کاوه، خو بيا هم د پاروژۍ څو ځايه د ايزوګام سپين زرورق او د قيرورې ټوټې توري ورسره واخيستې.
ټليفون راغی، موټروان و، ويل يې چې سړک يوه ډېره ده، موټر چاين شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی.
د غيرحاضرۍ دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول.
د ځنګ ګاونډي راغږ کړل.
ـ درشم؟
ورو مې کتل، خپل بامونه يې تور وو.
ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرګي زينه ودروله، د ماسپښين له اذان سره سم بامونه خلاص شول.
ټوک ټوک وم، اوږو مې درد کاوه.
ماخوستن وختې پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټر وښوېد، خو سرعت يې کم و، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو.
پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.
په رخصتۍ کې ايمېلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايمېل راغلی و، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو:
د مريم خبرې مې درولېږلې.
کور ته لاړم، برق نه و.
سهار مې له بامه په رالوېدلي واوره کې لار وابسته، د حويلۍ تر دروازې پورې ايله لس ګامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار يې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوره ولاړه وه.
لومړۍ مې چای دم کړ، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د مريم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخيستې. ويلي يې ول:
ـ زيبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله يې ډوډۍ راوړه، خو څه يې ونه ويل.
بل سهار مې پلاراو ورور د باندې ووتل، مور مې پرکټ پرېوته، راياده يې کړه چې بېګاه يې د سر درد له لاسه ټکې خوب هم نه دی کړی.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، لاندې مې وکتل، زيبا د يوه سپورتي نوي موټر سايکل ټانکۍ ته سپينه ټوټه نيولې وه.
د مېز له سره مې د اوبو جګ راواخيست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښيښه مې وټکوله، نجلۍ راوکتل، جګ مې پورته ونيو، په اشاره يې پوه کړم چې درځم.
بېرته پر کټ کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې يې پټې وې.
زيبا راغله، د مخ سرخي يې ډېره شوې وه، جګ ته ورو وکرځېده.
ومې ويل:
ـ غواړم چې خبرې درسره وکړم.
له اوښکو ډکې سترګې يې راواړولې، جګ يې ورواخيست، له کوټې ووته.
وخت ووت، د موټر سايکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و، راوتلی ټټر يې درلود، د موټرسايکل په آينه کې يې د اغوستي تور يخن قاق غاړه سموله.
موټر سايکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته پر کټ پرېوتم. سترګې مې پټې کړې، کړپ شو، ور ومې کتل، پر مېز د اوبو جګ ایښی و.
زیبا مې تر مټ ونیوله، غلې کېناسته.
و مې وویل:
_علي رضا و؟
راویې کتل، له ډکو سترګو یې پوه شوم چې ګومان مې سم وخوت.
ومې ویل:
کیسه راته وکه.
سر یې وځړېد.
ومې ویل:
_څومره وخت کیږي چې دلته یې؟
_دوه کاله.
زړه مې ولړزېد:
_کورنۍ لري.
غریو واخیسته.
_نه
_ولې؟
یوه شیبه غلې وه، وروسته یې په ډک ستوني وویل:
_دوه کاله مخکې مې پلار ته یو لیک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې یې لیکلي و چې دلته مې د ښځو په بټۍ کې سرګاریګري درته موندلې ده، د یوه کال د دهقانۍ پیسې، په یوه میاشت کې موندلی شې.
د پرورې له خرڅولو وروسته له کلي راووتو.
تر نیمروزه مو خپلې پیسې بس شوې، یوه هوټلي قاچاقبر راته وموند، د سړي پر سر یې یو میلیون تومنه غوښتل.
پلار مې خپل ورور ته ټلیفون وکړ، هغه ورياده کړه چې تاسو تر دې ځایه راشئ، مصارف مو زه په غاړه اخلم.
له زاهدانه ژر راووتو، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تیرې کړې، وچه ډوډۍ یې راکوله، د شپې به د موټرو په ګراج کې ویده بدلو. قاچاقبر ویل چې د تهران لارې سختې دي، پولیس په افغانانو پسې ګرځي او د لارې ډېر هغه عسکر یې بدل کړي چې له دوی سره جوړ ول.
وروسته یې یوه بل وړوکي ښار ته یوړو، علي رضا مې هماالته ولید، په دوهمه ورځ یې یوه بار وړونکي موټر ته ور وخېژولو، تر لسو یوولسو غواوو تېر شوو، څو نور افغانان هم پر شنو وښو ناست ول.
دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته یې راوړو.
زیبا غلې شوه، ور ومې کتل، پر سرو غومبرو یې مرې اوښکې روانې وې.
ومې ویل:
_بیا؟
شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپلار مي څو ځله خپل ورور ته ټلیفون وکړ، خو کار یې نه کاوه. علي رضا پیسې غوښتې، ویل یې چې له دې ځایه نه شئ وتی.
یوه اوونۍ تېره شوه، مور په همدې حویلۍ کې وو.
وروسته مي پلار د علي رضا پښو ته ورولوېد ، وریاده یې کړه چې د تهران د خښتو بټیو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دلیل یې دا و چې دلته به سلګونو بټۍ دي، کومه یوه به پسې غواړي.
خو په دوهمه ورځ مي د مور ژړا تاثیر ورباندي وکړ. پلار مي له علي رضا سره په موټر سایکل کېناست، خو کله چې مازدیګر بېرته راغی، شونډې یې چاودلې وې.
ډوډۍ یې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونګېده، ورور ته یې بد رد ویل.
په بله ورځ یوه ایراني وریاده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بټیو ته پولیس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به یې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وي.
د پلار تمه مي وخته، داخل مي مور د علي رضا تر ځنګنونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوی.
مور ته یې د همدې تامیر په پای کې ګوښې کوټه راکړه، وره او چټله کوټه، خو بیا هم ښه و، د نورو مساپرو سترګې نه راباندې لګېدې.
پلار به مي ټوله ورځ په فارم کې خوشایي پاکول، کله چې به بیګا کوټې ته راغی، له جامو به یې سوړ بوی ته مور مي مساپرو ته دیګ پخاوه.
پلار به مي هر ماښام د کوټې پر دېوال لیکې ایستلې، وروسته به یې ټولې لیکې حساب کړې، له ځان سره به یې وویل:
ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.
یوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وریجو صفت یې کاوه، مور ته مي یې ویل چې خوندورې یې پخې کړې وې. خو وروسته یې راتګ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مي په فارم کې و.
یوه غرمه مي پام شو، مور مي دیګ کاوه، ده ورته کتل.
په بله ورځ یې زما مور ته یو کمیس ونیو، هغې نه اخیست، خو علي رضا ټینګار کاوه. ماښام چې مي پلار د کوټې په کونج کې لوېدلی کمیس ولید، مور مي یې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځایه پورته نه شوه.
پوره څلور وخته مي مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.
په درېیم سهار مي مور د مجبوریت له مخې دیګ ته ور پورته شوه، ما ویل چې پیازو به یې سترګې ور ترخې کړې وي، خو نه، هغې ژړل.
پلار مي هم خوابدی و، له مور سره به مي نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال لیکې به یې شمېرلې.
یوه ورځ مي وریاده کړه!
ـوبه تښتو.
سوړ اسویلی یې وایست:
ـتاسو تر دېوال اوښتی شئ؟!
پوه شوم، پلار مي زموږ له پاره چېرته نه شو ای تلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي رضا څو ورځې ورک و ، يو ماسپښين راغی، زما د مور پر ورانه يې لاس کېښود ، ويې ويل چې په سختو مې نه لورېږی. ته او لور دي له ما سره لاړې شئ.

مور مې همدا يوه خبره کوله:

_د خدای له پاره، له کوټې ووځه !

علي رضا ماته وکتل، رایاده يې کړه چې د پورتنۍ کوټې له یخچاله اوبه راوړه.

کوټې ته وختم، اوبه مې راواخیستې، کله چې مې وره ته لاس ور وغځاوه، نه خلاصېده، ور د باندې له خوا تړل شوی و.

نه پوهېدم چې څومره وخت ووت، بیا په وره کې کیلي تاو شوه، دهلېز ته ورغلم.

علي رضا و ، په مخ او غاړه یې سرې کرښې تیرې وې. د نوکانو نښې راته ښکاره شوې، رایاده یې کړه چې که دې چاته څه ویلي ول، نو پلار دې وژنم.

چاته به مې څه ويل؟ نه پوهېدم.

دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.

مور ته ورغلم، لوڅه لغړه پرته وه.

زېبا يو دم چيغه کړه، پر خوله مې يې لاس ونيو ، مور ته مې وکتل، ويده وه.

د زېبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو ، هغې ژړل، ما هم خپلې اوښکې نه شوای کابو کولی.

ښه شېبه ووته، وروسته يې په غريو کې وويل:

_مور مې کېناسته، شکېدلې جامې يې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما يې خپړې کړې، ترډېرو يې په غېږ کې ټينګه نیولې وم، بیا يې کلکه پر تندي ښکل کړم، يودم يې منډه واخیسته او سرتور سر د باندې ووته.

ټکرې مې راواخيست، پسې ورغلم، درب شو ، له ځمکې دوړه پورته شوه، پښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو کې پرته وه، تر خولې يې سرې وینې راووتې. دی د تامیر له سره ځان راغورځولی و.

د زېبا پر خوله مې لاس کېښود ، چېغه مې خولې ته راغله، په غريو کې مې وويل:

_بس دی ! نور څه مه وايه !

زېبا سرې سترګې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې لیري کړ، نجلۍ وويل:

_تا کیسه غوښته !

غريو واخیستم:

_سمه ده. ووايه !

نجلۍ وويل:

_چيغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو ګوتې د پنجرې تر او سپنيزو سيخانو تاوې وې، زورونه يې وهل، ايرانيانو ته يې کنځلې کولې، خو د اوسپنې سيخان ټينګ ول.

د فارم کاريګر راغلل، پلار مې هم پکې و ، دی زما مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاس يې پورته کړ، بېرته يې پرېښود ، لاس پر ځمکه ولګېد.

ترډېره غلی و ، د مور شکېدلې ټټر ته يې وچې سترګې نیولې وې، وروسته يې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په غېږ کې يې ونيو ، يودم يې کوکه کړه، له چیغو سره يې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوې ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې ښه شېبه وژړل، بیا یې ماته وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. په غریو کې یې وویل:
_علی رضا و؟
سر مې د (هو) په بڼه ورته وخوځاوه.
پلار مې د ېوال ته ولاړ ببل ور واخیست، منډه یې کړه، له حویلۍ ووت.
زیبا غلې شوه.
په غریو کې مې وویل:
_نور؟
د نجلۍ سر وځړېد:
_مور ته ورننږدې شوم، سترګې یې لوڅې وې، ماته یې کتل. یو دم یې پر ټټر ور پرېوتم، پر غاړه مې یې مخ کېښود، خوله مې تروه وه، نه پوهېدم، زما اوښکې وې که د وینو خوند.
بیا چا تر ولیو ونیولم، ور و مې کتل، علي رضا و، ټټر ته مې یې سوکان ونیول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه ولګېدم، په سترګو مې تیاره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده، په سترګو مې زور راووست، څو پیاوړو کسانو له ځمکې توره لویه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپین لاس راوتلی و.
نور مې هیڅ هم ونه لیدل.
زیبا غلې شوه، د پلار غږ مې واورېد:
_د باندې نه ځې، ښکلې هوا ده.
ور و مې کتل، پلار مې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
ویې ویل:
_څه پرې شوې.
ځواب مې ورکړ!
_سر یې خوږېده، ویده ده.
_ته نه ځې
_نه، مور مې یوا ځې نه شم پرېښودی.
پلار مې بېرته له کوټې ووت.
زیبا ته مې وکتل، سترګې یې له سرو رګونو ډکې وې. یوه شېبه غلې وه، وروسته یې ترخې موسکا شونډې سره ویرې کړې، په غریو کې یې وویل:
_تاسو مه ویرېږئ، دوی ډالرې مسافرو ته څه نه وایي.
په خبره کې یې ور ولوېدم.
_دوی؟
_هو، ماته یې ډېرې کیسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پیژني، ځانته کوټه لري، ما څو ځله ډوډۍ ور وړې ده، ټول تریاک څکوي، توپانچې مې یې په خپلو سترګو لیدلې دي.
دوی دوه ډوله مسافر راوړي، ډالرې مسافر کم دي، همدا کوټه یې ورته بېله کړې ده، خوراک، ښناک یې هم له نورو جلا دی، پام وربانډې کوي، خو هغه نور بیا داسې نه دي، علي رضا د تومنې مسافرو نوم پرې ایښی دی، دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسان ایران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجرو تر شا ولاړ وي چي کوم خپل یا ملګری یې د قاچاقبر پیسي ورته راورسوي. خو داسي کسان هم پکي شته چي په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوی د سهار له خوا یواځي لس دقیقي له کوټې راباسي، علي رضا وایي چي تنبتي، لس دقیقي تشناب ته د تګ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، ښوک ورنه ور خلاصوي، تېره هفته مې د یوه مساپر چیغي واورېدې، ځوان و، ګېډه یې خوږېدله، خو هیڅوک یې هم په کیسه کې نه شول، سهار ته مړ پروت و.

زېبا غلې شوه.

ومې ویل:

_ته دلته څه کوې؟

_دیګ پخوم.

لاس ته مې یې وکتل، غټه تڼاکه پرې ختلې وه.

په غریو کې یې وویل:

_د مور له مرګه وروسته یې یوه کورته بوتلم، څلور ښځې پکې اوسېدې، یوه زړه او درې ځواني، هرې یوې بیله کوټه درلوده، .دوهمه شپه مې پام شو، کورته درې نارینه راغلل، بوډۍ پیسې ورنه واخیستې، بیا یې هر یو بیلې کوټې ته ور ولیږه.

زېبا غلې شوه.

ور ومې کتل، شونډې یې لړزېدلې.

ومې ویل:

_بیا؟

_درې ورځې هلته وم، علي رضا راغی او بېرته یې دلته راوستم. خو یو شناخته مې هم ونه لید. د پنجرو تر شا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارګران هم بدل شوي وو، یواځي په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل.

له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ویل یې چي لړ ژوبل شوی دی، بس، چي له روغتونه رخصت شو، ورسره تلای شې.

د شا کوټې ته یې بوتلم، یوه زوړ سرې دیګ پخاوه، علي رضا رایاده کړه چي مرسته ورسره کوه!

د شپې به یواځي وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلی، مور مې لیده، لوڅه لغړه وه، د سر وېښته یې شکول. تر سهاره به ګروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راووړ، ویل به یې چي مخ په جوړېدو دی.

ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غی. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. یوه ورځ یې راته وویل چي پلار دې پولیسو نیولی، اوس به یې خپل وطن ته اړولی وي.

. تمه مې ونه خته ، ځای ور مالوم و، ضرور راپسې راته.

یوه غرمه فارم ته لاړم، شپدې مې را اخیستې، د یوه کاریګر پښه وښوېده، نه شو ولاړېدی، له مانه یې وغوښتل چي د خوشایو ډک سطل د باندې وباسم.

ډېران د فارم د حویلۍ په کونج کې دی، دوی د ټولې هفتې خوشایې همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي.

ورغلم، یو بوټ پروت و، شناخته رامالوم شو، په ټکري مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته مې منډه کړه، چيغې مې کړې، بوټ مې د زاړه پيره دار سترګو ته ونيو.
هغه وارخطا و، يوې بلې خوا ته يې کتل، وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، لاسونه يې رانه تاو کړل، ټټر ته يې ور نږدې کړم، پر ککرۍ يې شونډې راکښېنودې.
ده ژړل، خو زما د پلار په اړه يې څه نه ويل، اخير يې رايادة کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځايه لاړه شه.
دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته و مې ويل. رايادة يې کړه چې پلار دې راځي.
وخت تېر شو، ديګ به مې يواځې پخاوه.
يوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه يې راته وويل چې نه پوهيږې.
په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و، د برق په رڼا کې يې سترګې سرې ښکارېدلې.
ده په دېوال پسې لاس ونيو، په دروازه کې کېناست، بوتل يې پر غولي کېښود، رايادة يې کړه چې د پلار په اړه مې پوهيږې.
خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا يې کوله، مور او پلار ډېره ښکل کړې وم، خو دده مچه بل رنګ وه، زما ټوله خوله يې راللنده کړه، بوی يې ته، زړه مې راپورته شو، منډه مې ترې واخيسته.
دی هماغسې رنګ شو، له وېرې کوټې نه شوای ورتلای. شپه مې رڼو سترګو تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخيستی و، خواست يې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وايم، هر څوک د نشې په حال کې چټيات وايي، پلار دې ژوندی دی
، خو ما ته يې هيڅ هم نه و ويلي.
زيبا غلې شوه، ما ته يې وکتل، په غريو کې يې وويل:
_پلار مې راځي؟
د هغې تر نرې ورمېږ مې ګوتې تاوې کړې، ټټر ته مې رانږدې کړه.
د زيبا ورو غږ مې واورېد:
_علي رضا اوس هم راته وايي چې پلار دې راځي، بېګاه يې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره يې راته وکړه، له خولې يې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بيا يې وخندل، زما ټټرېې څو ځله په خپلو ګوتو ټينګ کړ، ويل يې چې خوند درکوي؟
په چونډيو کې به نو څه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خندل، ويل يې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه يم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته ګټلی شي.
د مريم خبرې ختمې شوې.
جېب ته مې لاس کړ، فلش مې راويست، د لوسي په ايميل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټلېفون راغی، ملګری مې و، ويل يې چې مېلمه مې يې، موټر مې راوستی، پاخه ته راووځه.
بانه مې ورته وکړه، خو دی ټينګ و.
جامې مې بدلې کړې. کور ته ورسره لاړم، له هالنډه مو د ليسې دوه ختيو همصنفی راغلی و، نه يې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولګيوالو وګرځېدو، ماښام تياره کورته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مریم خبرو ته مې بېړه وه، ویلې یې ول:
ـ په سره اور ناسته وم، ټیکه نه راتله، له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول.
وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زیبا مړاوو سترګو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.
یو مازدیګر مې د پلار له جیبه د لسو زرو تومنو نوټ راوایست، زیبا ته مې ونیو، ډېرې نه وې، درې ـ درې نیم سوه افغانې راتلې، خو زیبا نه اخیست، ویل یې چې څه یې کوم، په نږدې سیمه کې دوکان نشته.
وروسته تږخي راته پیدا شو، پلار مې علي رضا ته وویل، ګولۍ یې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه خوړې.
ورور مې هم تبې کولې، کوچیني سخوندر یې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
یو ولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچیني ورور مې خوشاله ول، د موټر له ښیښو یې یوې بلې خواته کتل، خدای ته یې شکرونه ایستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې ورې پراټې ته کتل، د زیبا له اوښکو ډکې سترګې مې له مخې نه لیرې کېدې، دهغې وروروستۍ جمله مې په ذهن کې راګرځېده:
ـ هه ! دا پراټه مې په خپله درته پخه کړه، ورې به شي.
د مور حیرانه غږ مې واورېد.
ـ ته ژاړې؟
مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.
پلار مې وخندل:
ـ اې لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.
څه مې ونه ویل، مخامخ په پیاده رو کې د زیبا په عمر ډله نجوني رواني وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل یې، په ملاوو پسې یې د مکتب بکسونه سرېښي ول.
ټکسي وان په یوه باغ کې پرېښودو، رنګارنګ ونې وې، غولی ژېړو پاڼو نیولی و.
لنډ وخت وروسته د اوبو یو لوی ټانکر راغی، حیران شوو، موټروان ویل چې ټانکر ته ورکښته شئ.
پلار مې په غوسه و، نه یې ورسره منله، خو موټروان سل دلیلونه راوړل، د لارو سختۍ یې یاده کړه، ویې ویل چې ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.
پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټلیفون وکړي.
زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بیا هغه کور ته نه شو تلای.
ټانکر ته ورکښته شوو، وچ و، خو د ماهیانو غوندې سوړ بوی پکې لګېده.
ټول پر یوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تیاره وه، پورته اسمان د شنې دابرې غوندې ښکارېده.
موټروان رایاده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځې.
شیبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له
ورکېدو پوه شوم چې پاخه ته وخوت.
یو، یو نیم ساعت ښه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، ګردې دریڅې ته خولې نیولې وې.
یو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتیاط شاته یووړه، یوه دقیقه لا نه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نيم ساعت وروسته بيا موټر ودرېد ، موټروان و، ويل يې چې د هوا د تبديلۍ له پاره د باندې راووځئ.
موټر له عمومي سړک نه چپ په ژېړو ونو کې ولاړ و.
موټروان کيڼ لور ته اشاره وکړه، له يوه لوري ځايه، رڼې اوبه راتوييدلې.
سر مې ګرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاس ونه ونيول.
پلار ته مې وکتل، له موټروان سره يې خبرې کولې.
کله چې بېرته ټانکر ته ورکښېنسته شوو، پلار مې رايادې کړه چې تر مهاباده به همدلته يو. د مهاباد په اړه مې مالومات
ترې وغوښتل، د موټروان له خولې يې وويل چې ترکيې ته نږدې کوم ولايت دی.
سفر سخت و، خو بيا هم د ترکيې نوم زړه راکاوه.
يو ځای مې د ورور خوا راوګرځېده، پلارمې تر ډېره پر اوږو کېنولی و، ورور مې ازاده هوا اخيسته، وروسته يې
يخني وشوه او بېرته پر توشکه کېناست.
لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو.
يوه کور ته لاړو، ساه مو لا نه وه سمه کړې چې يو دوه سيټه ټيوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې،
ماخستن ناوخته ترې کښېنسته شوو.
تياره وه، سپي غپ ووهل، ورور مې د مور غېږې ته ځان ور واچاوه.
لاټين ښکاره شو، مخکې راغی، يوه بوډۍ وه، په ژبه نه سره پوهېدو، په هغې پسې روان شوو.
د وره غنجا مې واورېده، ورغلو، يوه لويه کوټه وه.
په زړه درې کېناستو، د لاټين په ژېړه رڼا کې مې سترګې ورغړولې، تنور، په کونج کې له ختې جوړ نغری، څنګ ته
ايښې وچ لرګي... ټول د کليوال ژوند نښې وې.
بوډۍ زوړ دسترخوان پرانيست، وچه ډوډۍ مو له پنير سره وخوړه.
وروسته يې څلور کمپلې راوړې، ستړي وو، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درۍ
پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد، له بولو پاذاب وم، خو ځان مې غلی ونيو. د کوټې له دروازې سره د پراته
سپي د ساه ايستلو غږ راته.
سهار وختي مې مور د ورور جامې وربدلولې، د هغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لويشتې درۍ لنده وه.
د باندې ووتم، سوړ باد چلېده، د يوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې، څلور خام کورونه ولاړ ول. له دود کشونو
يې لوګي ختل، په ډېوالونو کې يې تيرې او ښويه لرګي کار شوي وو.
زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد، ټوپ يې کړل، ځنځېر وشرنګېد.
بوډۍ منډه راواخيسته.
ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سېکه ختلې وه.
بوډۍ لښته پورته کړه، تړلي سپي کوړنج وهل، غلی د ډېواله ته پرېووت.
بوډۍ ترمټ ونيولم، تر بې پانو غوټه نيالګيو تېر شوو، په لښتې کې رڼې اوبه راتلې.
کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غابونه مې سره لګېدل.
له چايو وروسته د باندې ووتم، لمر و، پر يوه هسکه غونډۍ د ترکيې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د
بېرغ په لېدو يې بېرته کوټې ته منډه واخيسته، شېبه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترګې نيولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې ټوپونه وهل، ترکیه تر یوه کیلو متره نېږدې وه.
بوډۍ راغله او په اشاره یې پوه کړو چې باید کوټې ته ننوځو.
هماغسې مو وکړل، ټول پر درۍ کېناستو، وروړ مې پر لانده ځای بکس کېښود.
د بوډۍ غږ مې واورېد، دومره یې ویوهولو چې ډله مه وځئ. خو شېبه وروسته مې له مور سره یو ځای د باندې ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډۍ اوزه لوشله، مور مې د لښتې په اوبو کې د وروړ لندې جامې پرېوللې، ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ وابنه ختلي وو.
ورځ تېره شوه، ماښام قضا یو جګ سړی کوټې ته راغی، پر شونډو یې سپین برېتونه پراته ول، ټول تندی یې ګونځو نیولی و.
سړي د بګدان ته ور وکرځېد، له جوش د ډکه یې د چرګ ورون ور وایست، ور پوه یې کړل، خولې ته یې ور وور، د بریتو اوږده سپین ویښته یې د چرګ پر ورانه راپرېوتل. زما مور ته یې وکتل، په ډکه خوله یې وویل:
ـ ښکلې مال دی.
زړه مې ولړځېد.
پلار مې ولاړ شو، مخې ته یې ودرېدم.
سړي وخندل:
ـ پرې یې ږدئ. هیڅ هم نه شي کولای.
پلار مې کېناست.
سړي چیچل شوی هډوکی په اورکې واچاوه، په زوره یې وویل:
ـ ننه، چای راوړه!
وروسته یې له جېبه څه راویستل، د قیر غوندې سرېښناکه ورې ټوټې وې. ویې خندل:
ـ چرس، ډېر خوند لري...
بوډۍ کوټې ته راغله، پرېولې پیاله او کوچینی ترموز یې د سړي تر مخ کېښودل.
سړي ډکه پیاله خولې ته وروړه، پلار ته مې یې وکتل:
ـ صاحب منصب یې؟
پلار مې وچې سترګې ورته نیولې وې.
سړي وویل:
ـ ډېر ایراني پوځیان را سره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
شېبه وروسته کوټه د چرسو له بویه ډکه شوه. بیا یې زما پلار ته سګرېټ ونیو، لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې شو، بېرته یې سیګرېټ خپلې خولې ته ور نږدې کړ، ټوخې واخیست، زما پلار ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:
ـ ډېر غیرتي یې!
یو دم یې وخندل:
ـ خو دلته هیڅ هم نه شي کولای.
د پلار په سترګو کې مې غوسه لیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل:
ـتېر کال مې يوه ايرانۍ کورنۍ له سرحده اړوله، دوې پيغلې پکې وې، په تګ کې مې له يوې سره ناپامه اوږه ولګېده، ورونو ته يې وويل، د سوکانو وارنه رابانديې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونيوله، مچې مې ترې واخيستې، ورونو يې راته کتل، خو هيڅ يې هم نه شواى کولاى.
څه به يې کول؟ هه ! هيڅ، نه پوليسو ته ورتلاى شواى او نه يې هم ماته کومه څپېړه راکړه. زارى يې کولې، ويل يې چې خويندو ته مې څه مه وايه.
خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوى هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. يواځې يو کيلو متر واټن ټول غيرت ورڅخه واخيست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولګېده، د سوکانو وارنه رابانديې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې اخيستې، زارى يې کولې. ډېر فرق دى، نه؟
د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې يو هلک ولاړ و، مازې يې راته وخندل، خو ښه نه رابانديې ولګېده، پلار ته مې وويل، ماښام کور ته ورغی، د هلک پلار يې راوايست، جنرال و، يوه عادي دوکاندار يوه روپۍ کړ، خو دلته يې يوه معتاد ايراني ته هيڅ هم نه شو ويلی.
د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.
ـمه ويرېږئ !
ورومې کتل، زما مور ته يې وچې سترګې نيولې وې.
سړي وخندل:
ـ مونږ دوه ډوله مسافر لرو، ځيني کمې پيسې راکوي، مازې يې تر سرحده اړوو، نور يې خپل کار، څه کوي، چېرته ځي، په مونږ پورې اړه نه لري، خو ستاسو غوندې مسافر بيا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره مياشت، لس، پنځلس مسافر تر سرحده اړوم، د هر مسافر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خامولی، ډېرې پيسې دي.
غلی شو. ګړۍ ته يې وکتل، ويې ويل:
ـدولسو بجو ته ځانونه تيار کړئ.
ودرېد او له کوټې ووت.
يوولس نيمې بجې راغی، زما پلار ته يې يوه پلاستيکي کڅوړه ور وغورځوله، ويې ويل چې د پوستې د عسکرو له ديده مو ساتي.
پلار مې له خلطې دوه، تور يخن قاقه را وايستل، يو يې په خپله واغوست، بل يې زما ورور ته ونيو. کله چې د بانديې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.
مخکې لاړو، سړي رايادونه کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې وړې ډبرې لاندې ونه رغړي.
دا يې هم وويل چې تشويش مه کوئ، يوه پوسته ده، ليرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې يې يواځې يو ځل ډزې رابانديې کړېدي.
ټول د غونډۍ په پيڅکه کې په سړي پسې روان وو، يو ځاى ودرېدو، د يوې هليکوپترې له کمزوري غږه پرته، نور څه نه اورېدل کېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، وچ خوړو، پورته وختو، يو ځاى تيره ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بيا ولاړ شوو،
سرې زما له پلاره بکس ور واخيست، په احتياط مخکې تلو، يو دم ډزې شوې، له ډېرو سره سوکې (سپرغي) باد
شول، شاته مو منډه واخيسته، تر کمره لاندې پرېوتو.
مور مې چيغه کړه!
ـ زوى مې.
سرې يې پر خوله لاس کېښود.
زړه مې ولړزېد، ورور مې نه و.
پلار مې ولاړ شو، سرې تر پښې ونيو، په ټيټ غږ يې وويل: ـ وژني مو.
غړونه مو واورېدل، عسکر ول، چيغې يې وهلې.
پر مخامخ ډېرو د بټۍ سپينه رڼا پرېوته، ورور مې وليد، پروت و، سپينې سترګې يې نيولې وې، د غوږ لاندينۍ
برخه او غاړه يې لانده ښکارېدل.
رڼا بلې خواته ولاړه.
مور مې لاندې ورغړېده، ورغلم، خرهارى يې خوت.
چيغې شوې، پورته مې وکتل، د بټۍ سپينه رڼا مې په پلار لګېدله، هغه زما د ورور خواته منډې وروهلې، ډزې
شوې، مخې ته يې سره سوکې باد شول، بېرته راوګرځېد.
سرې راغى، زما مور يې له ځمکې پورته کړه، مخ کښته ګرندي روان شو.
پر سر مې د مرميو شنهارۍ واورېد، پلار مې تر مټ ونيولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخيسته.
سرې راغږ کړل، ورغلو، د لوېې تيږې تر شا کېناستو.
مور مې پرته وه، خرهارى يې خوت.
سرې يو دم منډه واخيسته، پورته د سپينو رڼاوو خواته ورغى، ډزې شوې، بېرته راغى، درب شو، بکس پر ځمکه
ولوېد.
عسکرو چيغې وهلې، کله کله به د بټيو سپينې تېرې رڼاوې پورته په تياره کې تېرې شوې.
مريم غلې شوه، وررو سته غريو واخيسته، ويې ژړل، بيا يې په ډک ستوني وويل:
نه وم پوه شوې، يو وخت مې د پلار ژړغونى غږ واورېد:
ـ مريم، مريم، سترګې رڼې کړه!
ور ومې کتل، همالته په ډېرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروې موښل.
ځان مې د هغه غېږې ته ور وغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وينو لړلى غوږ مې له ذهنه نه ووت.
مور ته مې وکتل، بې حرکته پرته وه، خرهارى يې نه خوت.
د غونډۍ په بل سر کې سپينې رڼاوې يوې بلې خواته کېدلې.
د سرې غږ مې واورېد:
ـ کمه لاره پاتې ده.
پلار مې حرکت ونه کړ.
سرې د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سخته ده، خو بله چاره نه لرئ.
پلار مې هماغسي ژړل.
سړي بکس ته ډېره ووهله، يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:
ـشاته نه شئ تلای، د ايران پوليس مو نيسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم درنه بيايي، هر څه چې يې زړه ول، کوي يې.
پلار مې هماغسي ژړل.
سړي بکس ورواخيست، ولاړ شو، ويې ويل:
ـ رڼاوې ليرې دي، داسي وخت بيا نه شي موندلی.
پلار مې يوه شېبه غلی و، بيا ودرېد، مور مې يې پر اوږه واچوله. نيم ساعت لا نه و پوره چې د سرحد بلې غاړې ته ورسېدو.
د مريم خبرې ختمې شوې.
پاو وروسته يې ټلېفون راغی، ويې ويل چې د روغتون د دهلېز رنګ يوه ورځ نور وخت نيسي، خو لوسي په کور کې انټرنيټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
مريم خوشاله وه، ويل يې چې د پلار وکيل يې زنګ ورته وهلی و. شايد دوهمه محکمه يې د قيد موده راټيټه کړي.
نه مې شوای کولای چې د خوشحالۍ پرمهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مريم په رالېږلو خبرو کې يو څه کم و. کيسه سمه نه راتله، بايد ورباندې پوه شوی وای.
بخت ياري راسره وکړه، د پوښتنې يې راته وويل، سل زړونه مې سره وتړل، ورياده مې کړه چې ورور دې څنګه شو او تر سرحده په څه ترتيب واوښتئ؟
مريم غريو واخيسته، ټلېفون قطع شو.
ځان بد راته وايسېد، خو چاره نه وه، نن، يا سبا، بايد پوهېدلی وای.
لنډ وخت وروسته ټلېفون راغی، مريم وه، ښښنه يې وغوښته، په ژړغوني غږ يې وويل:
ـ دواړو غاړو ته هسکې پرښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پر هماغه لاره پورته وخېژو. يو ځای ودرېدو، زه او پلار دواړه کېناستو، په ځمکه کې ستوري ښکارېدل، لاس مې ور ووړ، له وروره پاتې ډب وينه لا توده وه. چيغه مې ستوني ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټينګ کړل.
سړي تر مټ ونيولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تياره وه، خو بيا مې هم د مور ځړېدلي سپين لاسونه ليدل.
سړي تر مټ نيولې وم، ګړندۍ ورپسې تلم، ډېرې رغړېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چيغې، پاو وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.
مريم يو دم وژړل او خبرې يې پرې شوې.
وروسته يې په غريو کې وپوښتل:
ـ ورور به مې ژوندی وي؟
غلی وم..
د مريم ژړا زوره ونيو.
ټلېفون قطع شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سبا مې د مريم خبرې راواخيستې، ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، ويلي يې و:
ـ په رنګو د ېوالو کې کېناستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تته رڼا له د ېواله په رالوېدلو لويو-وړو ډبرو لګېدله.
پلار مې تېزه تېزه ساه ايسته، ستړی و، يو پاو يې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سړی هم غلی پر يوه تيږه ناست و، شېبه وروسته يې وويل:
ـ زه تر دې ځايه درسره وم.
ولاړ شو، د بکس ځنځير يې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ور ويې کتل، يودم ودرېد، سړی يې تر مټ ونيو، په حيرانۍ يې وويل:
ـ دا زموږ بکس دی؟
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو دا ستاسې نه دی!
لاس يې راويست، کڅوړه وه.
پلار مې په بيړه وويل:
ـ څه دي؟
ـ پوډر.
يودم يې د سړي ګرېوان ته لاس ور واچاوه، چيغه يې کړه!
ـ تا زموږ په بکس کې پوډر اېښي ول؟
سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر ټټر کېښودل، پورې يې واهه، له د ېواله يوه غټه تيږه راولوېده.
سړی ودرېد، په ملنډو يې وويل:
ـ د همدې پوډرو په خاطر مې سړې مرمۍ ومنلې او بکس مې راووړ.
پلار مې لاس پورته کړ.
سړي وويل:
ـ احمقتوب مه کوه، ښځه او لور دې لا پاتې دي.
پلار مې کېناست.
سړی دوه ګامه شاته لاړ، يوه لويه ډبره يې ليرې کړه، وړه کنده وه، کڅوړه يې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره يې پرې کېښوده.
بېرته په خپل ځای کېناست.
مور مې يودم چيغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده.، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پرېوته.
د پښو غږ راغی، ورپې ډبرې ورغړېدې ټول پرېوتو.
د شغال ورو انګولا شوه، سړی بېرته نيغ کېناست، په ټيټ غږ يې و انګولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول، يو يې له سړي سره ودرېد، بل يې تېرې ته ور وګرځېد.
سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، موږ ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ دی اوزکان نوميږي، تاسو به تر وان پورې رسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې ځوان ته څه وویل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکي ژبه وه.
ځوان بکس ور واخیست، په لهجه لرونکې فارسي یې وویل:
- دا سیمه خطرناکه ده، باید لاړ شو.
پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
ټول راووتو، سړی ایران ته ور وګرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کځوړې سره بلې خوا ته په تیاره کې ورک شو، موږ هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا یې وهله.
یوځای کېناستو. د موټر بل څراغونه پر لوځو ونو ولګېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
تر دوو پوستو تېر شوو، لیرې وې، خو رڼاوې یې ښکارېدلې.
د مور په خاطر مو یو ساعت لاره، په دوه، دوه نیم ساعته کې ووهله.
د مېږو غږ راغی، ګړنجوني وګړنجېدل، د سپیو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بټۍ ولګوله، دوو چیني کوچینیو سپیو منډه راواخیسته، تر ځوان راوګرځېدل، لکۍ یې وهلې.
یوې کوټې ته ورننوتو، څراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالۍ اوبدلو وړه کارګاه ولاړه وه، خنګ ته ګډوډې زړې بړستې پرتې وې.
ځوان څراغ ور واخیست او د باندې ووت.
ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلګۍ یې وهلې، مور مې لا په سد نه وه راغلې، ما هم څه کوله چې کومه چیغه مې تر خولې راونه وځي.
ما تر ډېره د پلار سلګۍ اورېدلې، کله کله به د ګړنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم.
نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چیغې وهلې.
سترګې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس یې زما د ورور پر وچو وینو سور و، له چیغو یې وار نه کېده.
ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، را ویې کتل، سترګې یې د انګار غوندې سرې وې، را ړنګه شوه، سر یې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره یې چیغه کړه.
ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخیست.
ښه شېبه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچیانو غوندې له رنګو (پاولیو) ډک، ګرد کمیسونه یې اغوستي ول.
یوه یې زما مور ته ورغله او بلې یې زه په غېږ کې ونیولم. له نازه یې پوه شوم چې اصلي کیسه ور مالومه ده.
په ژبه یې نه پوهېدم، خو پوست غږ یې د غمرازۍ مانا ورکوله.
دوې ورځې هماڵته و، خو کوره ول، رمې یې درلودې، سړو یې ارت پطلونه اغوستي ول، سدریو (واسکټونو) یې راوتلې جېبونه لرل، په ختیه کردان وو.
په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره یوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ویل، هیڅ.
ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوې نوم به یې واخیست، بیا به یې یو دم چیغه کړه:
ـ راځي، راځي، ضرور راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ به یو اځې ژړل.
په دربیم سهار یو موټر راغی، په باډۍ کې یې له وطني چرګانو ډک قفسونه ایښې ول.
موټروان په قفسونو کې لار وایسته، موږ ته یې اشاره وکړه، له څه ویلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو
غاړو ته مو له چرګو ډک قفسونه ول، یو بل قفس راغی، زموږ تر سرونو یوه لوېشت پورته ودرېد.
بوی و، سوړ بوی، ټپکه نه کېده.
مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه یې سر ایښی و، د ککرۍ پر تور ټکري یې د چرګانو سپینه چټلي ښکارېدله.
موټر حرکت وکړ، ښه و، سوړ باد د چرګانو بوی ورسره ووړ.
موټر پاخه ته وخوت، یو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټې کلي تېر شوو، کورونه خام ول، د لرګي
ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ وابنه ښکارېدل.
په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.
د دوو چرګو له مینځه مې ور وکتل، د خام سرک پر سیمیټي پلچک ناستې زړې ښځې پیسې شمېرلې.
موټروان راغی، زموږ پر سر د ایښي قفس دروازه یې خلاصه کړه، دوه چرګان یې پکې واچول.
موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې یې خپل سر زما د پلار پر اوږه ایښی و.
غرمه پاخه ته وختو، د سرک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرګې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته
مې مناسبه چوله پیدا کړه، د یوې چرګې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:
ـوان، دیرش کیلومتره.
موټر خامې ته ولوېد، جمپونه یې نه خوړل، جغل و.
وخت ووت، موټر ودرېد، چرګو چیغې کړې، د سر قفس لیرې شو.
ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن رالوېدلو سوروزمه پاڼو نیولی و.
پر یوه لویه تیږه کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پیڅکه مې تر کوتو تاوه کړه، پیڅکه مې د مور پر
سپین، صاف تندي تېره کړه، د چرګانو وچه چټلي لاندې ولوېده.
پلار ته مې سترګې وروااړولې، دواړه اوږې یې ککړې وې، په رسیدلې ږیره پسې یې مړه ښکه سرېښ وه.
خپل ټکری مې لیرې کړ، مازې یو ځای چټل و.
موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره یې پوه کړو چې له ونو مه وځئ.
د چرګانو نارې تر هغه وخته راتلې چې موټر پاخه ته وخوت.
پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقیقې وروسته په یوه کور کې وو.
دوې ځواني نجونې راغلې، یوې یې زه تر لاس ونیولم، بله زما مور ته ورغله.
ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نیمایي دېوال، آیینې نیولی و، لاندې یې پر مېز د ارایش مختلف وسایل ایښې
ول.
تشناب ته ورغلم، نجلۍ راځېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه یې کړم چې تر ځان مینځلو وروسته همدا جامې
واغونده.
کله چې په سالون کې ولاړې آیینې ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ایسېد، پر چسپ پطلون د یخن قاق لنډه لمنه پرته
وه.

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولي يې وه. خو ارت او اوږد يخن قاق يې ښه و، کمر بند يې نه مالومېده.
پلار مې وليد، جامې يې بدلې وې، تر خړيلي ستوني لاندې يې سره نيکټايي ور تړلې وه.
شېبه وروسته له کوره ووتو او په هماغه ټکسي کې کېناستو. مور ته مې وکتل، غټې سترګې يې له غمه ډکې وې، د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوکې يې لا لندې ښکارېدې.
وان کوچينی، خو ښکلی ښار و، ډېری کورونه يې دوه يا درې پوړيزه ول.
د ريل په ايستګاه کې يې يو بل سرې ته ور وسپارلو، سړی له ونې هسک و، د تګ په وخت يې د ورمېږ غوښې ښورېدلې.
تر مساپر وړونکي ريل تېر شوو، تر دوو پټليو واوښتو، بار وړونکي ريل ته ور وختو، له کارتنونو ډکه تياره کوټه وه.
مخکې لاړو، د کارتن پر هوار شوي کاغذ کېناستو، سړي يوه پلاستيکي کڅوړه راته ونيوله او په خپله له ډبې کښته شو.
شېبه وروسته يې نور کارټنونه راوړل، زموږ له پښو سره يې تر چته ودرول، تر يوه وخته د کارټنونو له چولو څخه د وره رڼا ښکارېدله، خو وروسته تپه تياره شوه، هيڅ مو هم نه ليدل.
ډېر وخت د ريل په ولاړه ډبه کې وو. يو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تر دې ډېر. يو وخت څوکۍ ولړځېدلې، د ريل پر شاتنې د ېوال مې غوږ ولګاوه، ماشين چالان و، وروسته مو وږې جټکې وخوړې، ريل حرکت کړی و.
د پلاستيک کړپا شوه، پلار مې وويل:
ــ هه، له سهاره راهيسې مو څه نه دي خوړلي.
ګوتې مې په هوا کې وتپولې، د هغه لاسه مې يو څه راواخيستل، پزې ته مې ور نږدې کړ، د چپسو بوی يې درلود.
ټول غلي وو، يوازې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته.
دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نيولی و، خوند يې رانه کړ.
شاته مې ولي ولګول، او سپنه سړه وه.
ښه شېبه ووته، خوب راغی، د پلار پر ځنګانه مې سر کېښود. په ويښتو کې مې پنډې ګوتې تېرې شوې.
يو وخت چې مې سترګې رڼې کړې، د موټرو هارنونه ول، ريل ولاړ و، پلار مې خربده. مور ته مې ور غږ کړ، هغه هم ويده وه.
نه پوهېدم چې شپه وه که ورځ. کله چې ريل حرکت وکړ، بېرته مې سترګې پټې کړې.
د مريم خبرې مې ودرولې، بخاری ته مې وکتل، برهاری يې خوت، خو کوټه سړه وه. مخ مې واړاوه، د پردې پيڅکه رپېدله. ورغلم، علت مې وموند، د کړکۍ پله چوله وه.
بېرته پر خپل ځای کېناستم. مريم ويلې و:
ــ هره خوا سرې غوښې وې، په لسګونو له پوسته شوي څاروي راځړېدل، له پرې شويو غاړو څاڅکي څاڅکي وينه توېدله. سپيني کاشۍ سرې وې.
مخکې لاړو، په سپينو چپنو کې کتار خلک ولاړ ول، ساتولونه په وينو لړلي وو، کړپا وه، هډوکي ماتېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټ ونيوله، هغې خپل لاس خپلو سترګو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې يې وکتل، سور و، مور مې يودم چيغه کړه:

ــ وينه.

پلار مې په غيږ کې ونيوله.

مور مې چيغې وهلې. د خپل زوي نوم يې اخيست، په سپينو چپنو کې ولاړ و خلکو په حيرانۍ ورته کتل.

مخکې تللي ډنګر سړی بېرته راوګرځېد. په خشکه يې څه وويل، ټول په هغه پسې روان شوو.

په وينو سرې زينې وې، لاندې لاړو، سړي او سپينېزه دروازه خلاصه کړه، ورغلو، ژېړ ګروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارينه ناست ول.

مورې هم ساره دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترګې راته نيولې وې.

مور مې خپل لاس ته کتل.

د بکس څنځير مې کش کړ، يوه ټوټه په ګوتو راغله، ټوټه مې د مور پر لاس تېره کړه، خو هغې يودم پر ټوټې ګوتې ټينګې کړې، ور و مې کتل، زما د ورور کميس و.

مور مې کميس پر خپل ټټر پورې ونيو، په چيغو چيغو يې وژړل، ناستو کسانو په حيرانۍ ورته کتل.

وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ويله.

په دوی کې يو هم افغان نه شو راته ښکاره.

مورږ د ترکيې په پايتخت انقره کې وو. بس! يو ساعت مخکې يې له ريل څخه کښته کړو، لمر مو پر سر ولاړ و، رڼا يې بده لګېده، له شپاړس ساعته تياري وروسته مو سترګې بربښېدلې.

لنډ يې همدې مسلخ ته راوستو.

درې ورځې په همدې کوټه کې وو، ناست کسان له عراق او سوريې څخه راغلي ول، زموږ غوندې غير قانوني مهاجرول او اروپا ته يې د تګ نيت درلود.

په څلورم سهار يې ټول د باندې را وايستو، يو اتلس ټايره موټر ولاړ و. کانټېنر ته ورته اوږده ډبه يې درلوده، ور وختو، سرې غوښې راځړېدلې.

مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پايه پوست شوي اوږده څاروي ځوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای کې کېناستو.

لاس مې سوړ شو، ور و مې کتل، د يوه څاروي په حلاله شوې غاړې مې ګوتې ايښې وې.

ګوتې مې وسولولې، وچې وې د څاروي ورون مې په ګوتو کې ټينګ کړ، کنګل و. دېوال ته مې لاس ور ووړ، پرخه يې را ايستلې وه.. ټول په يخچال کې ناست وو.

د يخچال د دروازې د ترلو غږ مې واورېد.

ټول غلي ول، ماشومانو په راوتليو رڼو سترګو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچيني سپين ګروپونه بل وو.

موټر حرکت وکړ، يوـ يونيم هيڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را وايست، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنيان ونيو، ما هم تور ټکری تر ځان تاو کړ، له ټکري د چرګانو سوړ بوی ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو مسافرو هم د بکسونو ځنځیرونه کش کړل، شېبه وروسته یو اخځې یوه نجلۍ پاتې وه، ژامې یې سره لګېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به یې اضافه څه نه لرل.

د ورور جاکټ مې راوایست او د نجلۍ پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر ځنګ ناستې ښځې څه وویل، دومره پوه شوم چې خپله یې ده او مننه رانه کوي.

مور ته مې وکتل، جاکټ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

وخت تېرېده، یخني ډېرېده او د ماشومانو نا ارامۍ زور اخیست. شېبه وروسته بکسونو وازې خولې نیولې وې، د اغوستلو وړ هر څه ترې اېستل شوي وو.

مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځیر مې ورو تاړه.

یوې ښځې چیغه کړه، مخ مې ور واړاوه، یو کوچینی هلک یې په غېږه کې پروت و.

یوه رېږور سړي په بیړه ماشوم ور واخیست، په سینه پورې یې ونیو، لاسونه یې ورومونښل، ماشوم په سد راغی.

خو یو بل تنکی ځوان رنګ شو.

نارینه ولاړ شول، اوسپنز دیوال ته یې سوکان ونیول، یخچال چیغو په سر واخیست.

موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر ځړېدلو سرو غوښو راووته.

ټولو د وره خواته منډه واخیسته، یو ورون له چنګکه ښېل شو، مخامخ رابانديې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.

ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړ ول، ښځو او ماشومانو ژړل.

د یوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، یوه ځوان پر تور سړک پلتۍ وهلې وې، سر یې ځړېدلی و، درې تنه له توپانچو سره ولاړ ول.

ځوان ته مې وکتل، خړ جاکټ یې د مټ په برخه کې په وینو سور و.

یوه وارخطا عرب په انګریزي ژبه وویل:

ــ د خدای له پاره، ماشومان مو له یخنۍ مړه شول.

یوه وسلوال چیغه کړه !

ــ ستاسو له پاره یو کانتېنر غوښه نه شو خرابولی.

بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشي ته یې لغته ورکړه، په غوسه یې وویل:

ــ موټر ته وخېژه !

ځوان په زحمت ولاړ شو.

هماغه وسلوال وویل:

ــ یخچال مو تر ټولو په ټیټه درجه درولی دی، که یې بند کړو، نو پولیس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.

ټول بېرته خپلو ځایونو ته راغلو.

مور مې له ځایه نه وه خوځېدلې.

موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقیقو خلاصې دروازې د یخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترګې لوځې وې، یوه سړي یې پر اوږو تولیا ور سموله.

لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېبده، خو د یخچال دروازه خلاصه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر بېرته حرکت وکړ، د ټېپي ځوان زګیروی خوت، سړه هوا ورو ورو تودېدله، خو یخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوړ باد راته.

وخت ووت، یو ډنګر سړی او دوه ماشومان رنګ شول، زما له مور پرته، نورو ټولو او سپنیز دېوال ته سوکان ونیول، ښځو او ماشومانو ژړل، نارینه وو، ناري وهلې...

موټر یودم بریک ونیو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سړي او سپني سره ولګېد، موټر روان شو، تېزه جټکه یې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.

پلار ته مې وکتل، له یوې ماشومې یې د غوښې لوی ورون لیرې کاوه.

مور ته مې سترګې ورواړولې، سر یې په غبرګو لاسونو کې ټینګ نیولی و.

شونډې مې تودې شوې، لاس مې وروور، پزه مې وینې وه.

ګنګس وم، ښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنګر سړی بېسده پراته ول.

مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې ګوتې تیرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.

یو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې یې وکوت، ژوندی و.

په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وړه نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه یې د یخچال د دېوال غوندې سړه وه.

نجلۍ مې په ټټر پورې ونیوله، سر یې یوې خواته کوږ شو.

غبرګ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ یې زما له ټټره واخیسته، ورو مې کتل، مور یې وه، دوه درې ځله یې د نجلۍ نوم واخیست، اوس مې هم په یاد دی، زینب نومېده.

مور یې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته یې یودم کوکه کړه.

چیغې ډېرې شوې، نه یخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.

مریم ټوخې واخیسته، څو ځله یې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخې وار نه ورکاوه، وروسته یې په جړ غږ وویل:

ـ نن ښه نه یم، دوه ځله مې وینه وګرځوله، د خبرو سبکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کیسه مې نیمګړې پاتې شي.

مریم وټوخل، بیا یې وویل:

ـ موټر جمپونه وخوړل، ودرېد، د یخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهیانو له سوړ بوی سره د څپو غږ راغی.

دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له موږ څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو.

په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور یې تر ولیو نیولې وه.

د باندې تیاره وه، تود باد لګېده، یا به موږ ته تود ایسېده، خو هر رنګه چې و، د یخچال تر هوا ښه و.

شېبېه وروسته له پنځلسو کسانو څخه یو ولس تنه په شګلن ساحل کې ولاړ وو.

دوو ښځو ژړل، په یخچال کې یې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټینګې نیولې وې.

ښځو تر هغو چیغې وهلې چې د اتلس ټایره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.

پر شګو کېناستو، څپې په اوبو کې له راوتلیو تیږو سره لګېدلې.

د ماشین غږ مو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشیني کشتۍ وه.

ورغلو، اوبه مو تر ځنګنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو. کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه یې مړل ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لګېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې لاړو، ګڼو ګروپونو ته ورو ورو ور نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهيانو سوړ بوی ګډ و.
د اتم صنف جغرافيه راپه زړه شوه، ليکلي و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکيې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.
فکر مې سم وخوت، ساحل ته نږدې مې د ترکيې بيرغ ولید.
موږ د يوې لويې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ د ېوال سوری و، ورغلو، رهنما لاسي بتۍ بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشين کې وو. تر اوسپنيزو زنګنو لويو ګراريو تېر شوو، پورته وختو، غټه کوټه وه، له سوريو د ېوالونو څخه يې نری باد راووت، د بتۍ سپينه رڼا پر پلاستيکي زړو خلتو لګېدله.
د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرګي پر لنډې تختې تېره کړه. ټوخي خوب ته نه پرېښودلم.
د سمندري مرغانو په چيغو مې سترګې رڼې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ويده وو.
ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوي نغري کې مرې ايرې پرتې وې. له زړو بوټونو، ټوټو، د سګريټو له ډبيو، چيچل شويو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شويدي.
د کشتۍ سر ته د لرګي زينه ختلې وه. پر زينه مې لاس کېښود، يو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخيژه.
ټوله ورځ په کشتۍ کې و، يوازې د سمندري مرغانو اود يوې نيمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشين غږ مو اورېده.
ماښام تياره د باندې ووتو، په وړه کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.
وچې ته وختو، د کثافاتو موټر راغی، باډی ته ور پورته شوو، توري ډکې خلتې وې، پرېوتو، دوو سړو له کثافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.
موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان يو. کم او زيات، نيم ساعت وروسته خلطې رانه ليرې شوې. په ارته چهاردېوالۍ کې د غټو موټرو زرګونه ټايرونه پراته ول
د باروړونکي موټر باډۍ ته وختو، ټايرونه د څاه د چکونو غوندې پر يوه بل ايښودل شوي وو. ډنګر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټايرونو مينځ ته ورکښته شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنګ و، زنه مې د وروستي ټاېر پر ژۍ لګېدله.
نورو ته مې وکتل، ټول په ټايرونو کې ولاړ ول.
شپېه وروسته يې بل ټاېر راوړ، تور ټايرونه مې تر سر پورته وختل، د رابړ بوی ته.
په وروستي ټاېر يې د لرګي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر يې نور ټايرونه اېښودل.
ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختياره وتلی و، له جمپ سره به ټايرونو مخکې، شاته ورسره وړلم.
هيڅ مې هم نه ليدل، خو کله کله به مې له ښي اړخه د پلار غږ واورېد:
ـ ښه يې؟
دوه ساعته وروسته له ټايرونو څخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.
يوه کور ته يې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسۍ يې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هيڅ هم نه ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې ټوخي واخيستم، سينه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لاړم، آيينې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وينو نيولې وې.
په دريېيو ورځو کې مې دوه ځله وينه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ويل.
په څلورم ماښام يې يوه ځنګله ته بوتلو ، هماغه يو ولس نفره وو ، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټينګار وکړ.
ـ پنځه ساعته پياده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي.
څه به مو ويل، په خپل اختيار نه وو.
مخکې لاړو ، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ.
ټول کتار روان ول، يو وسلوال مخکې ته، بل په موږ پسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زور درلود چې پل سم ځای کېږدم.
له يو نيم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونيوله، لويې ډبرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لګېدله.
نږدې انګولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو يوه شوم چې لېوه دی.
پنځه دقيقې وروسته بېرته له ډبرو پورته شوو ، د لېوانو انګولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو ، کښته شوو ، د غونډۍ په ځنډه کې مخکې روان وو.
يو دم درب شو ، يو څوک لاندې ورغړېد ، پسې ومې کتل، ټکری د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو ، د ښځې په ګېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتی و ، وينو داري وهلې.
يوه عرب په بيړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترګې يې سپينې راوختې، سر يې يوې خواته کوږ شو.
سړي کوکه کړه، د ښځې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ ونيو ، په چيغو چيغو يې وژړل.
يو وسلوال ورغی، د سړي تر مټ يې ګوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.
لېوانو وانګولل.
هماغه وسلوال وويل:
ـ ځئ !
روان شوو ، مخکې لاړو ، خو لا هم د سړي چيغې راتلې. شېبه وروسته د لېوانو انګولا هم ورسره ګډه شوه. چيغې او انګولاوې سره نږدې وې.
په څو غونډيو وختو ، بېرته کښته شوو ، خو ونې نه خلاصېدې.
له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرګيو جوړې يوې کوټې ته ور ننوتو ، کوټه په ځنګله کې وه، ور يې نه درلود ، د بوالونه يې له پنډو تختو جوړ ول، د خيرن، مات مېز پر سر د ښکارې ټوپک تش پلاستيکي کارتوس ښکارېدل.
ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو يې پوه شوم چې له دې هېسته به په دوی پسې روان يو.
اټکل مې سم وخوت، شېبه وروسته نوي راغلي کسان راته غږېدل، ويل يې چې د يونان په خاوره کې ياست، د باندې به نه وځئ ! سهار اته بجې به سره ګورو.
پر بوتو ، بيا مې له پښې سره يو څه ولګېدل، سر مې پورته کړ، د يوه عرب لاس و ، پښه مې راټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو ، چونډۍ يې راولګوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، ويده و ، پاتې شپه مې په رڼو سترګو تيره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار مې د چونډۍ وال له برګ لستوني وپېژاند .له عمره پوخ چاغ عرب و ، سترګې يې مړې وې، نه يې راته کتل. د لندې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و.
اته بجې يو ډنګر سور ځوان راغی، پراشوټي خولۍ لرونکی جاکټ يې اغوستی و ، ويې ويل چې تر ماښامه به همدلته ياست، وروسته يې ټولو ته يو يو ډبې بيسکيټ ورکړ او له کوټې ووت.
سر مې د پلار پر ځنګانه ولګاوه، خوب راته، ويده شوم.
کله چې مې سترګې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنګانه ايښی و.
وره ته ورغلم، د ونو له تېرو ، لندو پاڼو د مازديګرني لمر ژېړې وړانګې راوتلې وې.
ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شوو ، له نيم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد ، تر غونډۍ راتاو شوو ، سل، يونيم سل متره مخکې پوخ سړک و.
د ونو په مېنځ کې کېناستو ، يوه قاچاقبر رايادو کړه چې ساراګشت ته تير شي. يوه شوم، اوږد مزل مو په مخکې و.
ماښام له سړکه يو اتلس ټايره موټر راوګرځېد ، په ګڼو ونو کې ننوت.
ورغلو ، په موټر کې د جامو مېنځلو لوی ماشينونه بار ول. وروختو ، يوه ماشين ته مې پښې ور وغځولې.
چيغې شوې، ور ومې کتل، برګ لستوني چاغ عرب په ماشين کې نه ځايده، نورو دوو کسانو يې پر اوږو زور راوستی و.
کېناستم، د جامو مېنځلو ځای بد نه و ، خو زنګنونه يې نيول ل.
څنګ ته مې پام شو ، ماشين سوری و ، هوا راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غير قانوني مساپرو د وړلو له پاره جوړ شويدي.
د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، يوه سړي د اورلګيت په اندازه کوچينۍ قوطۍ راته نيولې وه.
شېبه وروسته يې زما پر سر بل ماشين کېښود ، تياره وه، يوازې په ماشين کې له پرې شوي سوري څخه خپه رڼا راوتله.
وخت ووت، قوطۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. يوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند يې درلود.
شېبه وروسته مې سترګې درنې شوې، خوب مې پوره و ، خو د بيهوښۍ څپه رابانديې راتله. خبره په ژاولو کې راته واېسېده.
مريم همدو مره غږېدلې وه.

* * *

سهار په دفتر کې وم چې ټليفون راغی، ورور مې و ، ويل يې چې د پلار صحت ښه نه دی.
انديښنه راولوېده، رخصت مې واخيست، سړک کنګل و ، موټر بې چاينه نه شوای تلای، د دريو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله.
پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و ، خدای ته مې شکرونه وايستل.
درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نيمايي ورځ به مو د واورو په ويشتلو تېره کړه، کله چې په څلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اوربدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه بجه د وردګو سيد اباد ته راورسېدم، د امريکايانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښو بدلي وو، لاره بنده وه.
ماښام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي کې راته پیچلې وه.
سهار دفتر ته لاړم، د مريم يو ايمېل راغلی و.
ماخستن کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي و:
ـوخت نه و رامالوم، يو ساعت، دوه ساعته، يوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوښ راغلم، رڼا وه.
په سر کې مې ځړيکه شوه، کېناستم، ګنګس وم. شاوخوا مې وکتل، زنګ وهلي اوسپنې وې.
د پلار غږ مې واورېد:
ـښه يې؟
مخ مې وروا ړاوه، د موټر پر اشترنګ يې ډډه لګولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنګ وهلي بس کې وم.
مور ته مې وکتل، د ځوکيو تر مينځ بېسده پرته وه.
پلار مې وويل:
ـوخت غواړي، زه خپله يو ساعت مخکې په سد راغلم.
د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښيښې ته پلاستيک نيول شوی و، چوله مې کړ، يوه ډنګره ښځه پر ټاټر ناسته وه، ماشوم ته يې په چوشک کې شيدې ورکولې.
د باندې ووتم، په سلګونو زاړه موټر يو پر بل پراته ول.
تر بس راتاوه شوم، وره ميداني وه، شاوخوا يې له زړو موټرو جوړ هسک ديوالونه را ګرځيدلي وو.
له يوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ورومې کتل، د موټر په شاتني بې پوښه سيټ کې چاغه ښځه ويده وه.
کرېنګ شو، پښو ته مې وره اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بيلدوزر په بيل کې يو ځوک ناست و، ډکې وينښته يې پر سر نه وې پرېيښې، خو له راوتلي ټټر ځخه يې پوه شوم چې نجلۍ ده.
نجلۍ پښې وځړولې، پر ورانه يې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنګ زاړه کاوبای نيکر له کمربنده يې توپانچه بېله کړه، پوه يې کړم چې بېرته شاته وګرځم.
بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خو لا يې غټې سترګې مړې ښکارېدلې.
پر بې پوښه زنګ وهلې ځوکۍ کېناستم، له ماتې ښيښې مې د باندې وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټر ول.
سر مې د مخامخ ځوکۍ پر اوسپنه ولګاوه، د خپل وطن يادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه ورته نيولې وه، کاغذ پران يې د بل کاغذپران په تار کې بند و.
وحيد مې سترګو ته ودرېد، په صنف کې يې ماته کتل.
وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښيښې مې ور وکتل، سر خرېيلې نجلۍ د يوه زاړه موټر باډي ټکاوه.
د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارينه ترې راووتل، په لاسونو کې يې نکلي کاسې وې. مورې هم ورغلو، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راورسېد، يوه بوډا نکلي زړه کاسه راته ونيوله، په اوبو کې جوش کړی کچالو پروت و.
بېرته بس ته راغلم، سوړ کچالو مې تر ستوني نه تېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باندې مې وکتل، خلک پر اوسپنو ناست وو، کچالو يې خوړل. له ببرو وېښتو او خيرنو جامو يې پوه شوم چې ډېر وخت يې اوبه نه دي ليدلي.
ټول زموږ غوندې غير قانوني مهاجر وو، هره کورنۍ په يوه موټر کې اوسېدله.
مازديګر مې يوه سندره واورېدله، د فرهاد دريا غږ و. په بېړه د باندې ووتم، سندره د يوه امبولانس له زړې ډېپ ثخه راتله. ورغلم، دروازه مې وټکوله، د لسو- يولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړ، په بېړه مې وويل:
_افغانان ياست؟
د دروازې خېرنه پرده ليرې شوه، سلامته کورنۍ وه.
يوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونيولم، بلې پيغلې د کارتن کاغذ راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.
شاوخوا مې وکتل. د سيروم د څړولو پر زنګنه پايه، خيرنې جامې راځوړندې وې، د موټر د ټايپ په راوتليو کولمو پسې بيطرۍ تړلې وه. د انا زګيروى خوت، وضع يې ښه نه شوه راته ښکاره.
د دوى له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.
نيم ساعت ووت، د باندې راووتم، پيغلې ته مې د خپلې کورنۍ د اوسېدو ځاى ور وښود.
مور مې خبره کړه، سترګې يې وځلېدې. خو څه يې ونه ويل.
ماښام ژېړه رڼا شوه، ور ومې کتل، د يوه زاړه تراکتور ګروپ بل و.
ماخستن يې وچي وريجې په کاسو کې راوا چولې، خو وږې وم، له غرمنې پاتې شوي کچالو سره مې وخوړې.
پر يوه ټاېر کېناستم، افغانه پيغله راغله، مينه ناکه نجلۍ راته وايسېده، مڅکان نومېده، ويل يې چې تر استانبوله يې په طياره کې راوړو، يونان ته په پښو راواوښتو او تر دې ځايه يې د جامو مينځلو په ماشينونو کې راورسولو.
مڅکان وويل چې يو ځل يې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوګرځېدو، له دوو اونيو راهيسې دلته يو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ويل کړې دي، هلته مو د تره کور دى.
د دوو اونيو ټکي مې زړه وخوړ، خو مڅکان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته ګوته ونيوله، ويې ويل چې عراقيان دي، مور يې وايي چې له يو ويشتو ورځو راهيسته، دلته يو.
مڅکان غلې شوه، ور ومې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا يې وويل چې بخت او طالع هم مهمې دي.
موږ تر ډېره پر ټاېر ناست وو، سر خرېيلې نجلۍ د يوه سره سړي په غېږ کې پرته وه، يوه تور پوستې ځوان په خاورو کې پلتۍ وهلې وې، سندره يې ويله، په مانا يې نه پوهېدم، خو په غږ کې يې غم ګډ و. د موټرو تر ډبوال پورته ګڼ ستورې ځلېدل
سهار د مڅکان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته يې توره چايجوشه راوړې وه. د چاى سورولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ور ومې کتل، له تورو ښيښو لرونکي ښکلي موټر څخه يوه دنګه نجلۍ کښته شوه. نجلۍ پاکه او ښايسته ښکارېده، تورې، غټې عينکې يې په سترګو وې. لاړه او پر ټاېر ځړېدلۍ سر غلې کېناسته.
له مڅکان څخه مې وپوښتل:
_قاچاق وړونکې ده؟
ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه، زموږ غونډې غير قانوني مهاجره.
حيرانه شوم.
مژګان وويل:
ـ ايرانۍ ده، کيسه يې راته وکړه، ورور يې په لاره کې يوناني پوليسو وويشت، قاچاقبر تر دې ځايه د رارسېدو پيسې ورنه غواړي، خو دا يوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل کيږي، دا بايد له دېرشو نارينه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.
بدن مې زيږ شو.
مژګان وويل:
ـ هاغه هلک وينې؟
د هغې په غځېدلې ګوتې پسې مې وکتل، پر لويه اوسپنه ، ببر سرى تنکى ځوان ناست و.
ومې ويل:
ـ هو
ـ افغان دى، له دې ځايه سم نه ښکاري، خو که ور نږدې شې يوه سترګه يې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملګرى و ، تندې واخيست، له قاچاقبر سره يې خوله ووهله، او به يې غوښتې، چاقو يې وخوړ.
د مژګان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېږي، د بې سرپرسته ماشومانو د اخيستلو بازار تود و ، بډوډې ترې ايستل کېدل او يا هم فحشا ته اړ کېدل.
يو غږ مې واورېد ، د مژګان وړه خور وه، ويل يې چې د انا وضع ښه نه ده.
په بېړه ورغلو ، د مژګان پلار د زړې ښځې زنه ور تړله.
مژګان کوکه کړه، پر خپله انا ور پرېوته.
بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغى، لاس يې وينې و ، ويل يې چې د موټرو په مينځ کې يې قبر کېنده، بيل نه و ، زړې اوسپنې يې لاس ژوبل کړ.
بخت يارې راسره وکړه، اتم ماښام په يوه تېز رفتاره کشتۍ کې کېناستو ، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.
مژګان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کيسه يې راته وکړه، ويل يې چې سمندر طوفاني شو ، يوه هسکه څپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.
د مژګان خبرو لړزه رابانددې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د ورېځو په لويه سپينه ټوټه لا د لوېدلي لمر سرخي پرته وه.
مريم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

دوې ورځې ووتې، د مریم درک مالوم نه شو، نه یې ایمېل راغی او نه هم ټلېفون.
د مریم د ټلېفون نومره مې ووهله، بند و.
اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.
یکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم یو ایمېل راغی. دومره یې لیکلي و چې د مریم خبرې
خبرې مې را واخیستې، تېکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپیوټر له لاوډ سپیکره د مریم ټوخی
راووت، یوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.
ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ټوخل، ساه یې لنډه لنډه کېده، په زحمت
یې وویل:
ـ څو ځله مې ټلېفون درته وکړ، نه وې.
بېرته ټوخې واخیسته.
پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.
د اوبو غوړپ مې واورېد. غږ یو څه ښه شو، مریم ویلي ول:
ـ د ادریاتیک بحیره د غیر قانوني مهاجرینو هدیره وه، ددې بحیرې شنو اوبو سلګونه، نه پوهېږم، شاید تر دې ډېر
غیر قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د
ایټالیاوي پولیسو بېړۍ په مخه راغلې، بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، هماڼته ور وختو،
ارت غار و، کمرنګه ګروپ پکې بلېده.
مخکې لاړو، میداني وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپین لاسونه ترې راوتلي وو.
تیرو ته کېناستو، چیغې وې، د دوو ډبرو تر مینځ د انسان سپینه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لندو ډبرو
څاڅکي څاڅکي اوبه راتویېدلې.
په قفسونو کې د مفلسو خلکو زګیروي ختل.
د مژګان دوې کورنۍ یې په هماغه سهار د باندې وایسته، خو موږ ته دربیمه ورځ نوبت راغی.
شنو غونډیو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لندې وې. له نري باد سره د نمجن بوی ګډ و.
لنډه لاره وه، بس، یوائې یوه غونډۍ ور هاخوا لاندې پر تک تور سړک د ناجو دو نو شنې، تېرې، پربوللې پاڼې
راغلې وې.
سړک ته ورکښته شوو، یو ټرېلر ودرېد، د سیټ تر شا چپرکټ ته ور تېر شوو، هماڼته کېناستو.
موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سړک ته نږدې د یوه ګوښي کور مخې ته پرېښودو.
ځلوبښت، پنځه ځلوبښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وږه کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ اېښې وې،
څنګ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د یخچال دروازه نیمه لوځو عکسونو نیولې وه.
ورغلو، پر څوکیو کېناستو، د څنګ له کوټې خندا راتله.
پاو ووت، یوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله واږه واږه کوله، دوې شپې یې د تبې له لاسه سترګې نه وې سره ور
وستې.
چېرته تلو، له چا سره تلو، څنګه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایټالیا په مني کې لا دومره زور و، چې ونې او بوټي شنه وساتي.
کړپ شو، وروسته مې کتل، مور مې د یخچال ور پرانیستی و. ورغلم، یو بوتل مې راواخیست، پزې ته مې ور ووړ، د الکولو بوی ترې ته.
د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې راواېستل. بېرته کړکۍ ته ور وګرځېدم.
د اوبو له غوړپ سره ټوخي واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلار ته مې وکتل، د یوه سترګې پټې وې، بلې غولې ته وچې سترګې نیولې وې، د جاکټ استر مې پر شونډو تېر کړ، ورو مې کتل، خړ استر په وینو سور و.
ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ماښام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره وینبته درلودل، دوهم یې له وریځو پرته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېښې. یوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی.
ځنګل و، خو ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، تر ډېره له سړک سره روان وو. وروسته مو لاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوې د ورو ستورو غوندې ښکارېدلې.
باران شو، دوو رهنماوو د پراشوټي جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښته او اوږې مې لندې شوې، په زېرپیرانۍ کې ګنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.
باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د څاڅکو د لګېدو له غږ سره پشهاری هم ګډ شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې څپانده سیند روان و، په تیاره کې یې سپین ځګونه له ورایه ښکارېدل.
یوه غار ته ور وګرځېدو، ارت وچ ځای و، همالته کېناستو.
ځېږور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوایسته، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تیږو راځوړند نري وابښه هم مالومېدل.
وخت ووت، خو باران ونه درېد.
پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترګې پټې وې.
د الکولو بوی راغی، مخ مې ورواړاوه، سر خرېیلي چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و، ځېږور یې زما مور ته کتل.
پلار ته ورنږدې شوم.
رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لویدلې وه چې زما د مور په اړه غږېږي.
مور ته مې وکتل، سر یې پر ځنګنو ایښی و، پر سپینه غاړه یې لانده پیچلي وینبته سرېښ ول.
ما هم د خپل پلار پر اوږه سر ولګاوه. یو وخت مې د بکس د ځنځیر د کشېدو غږ واورېد، ورو مې کتل، مور مې د تشناب کاغذ وراخیست.
رهنماوو وچې سترګې ورته نیولې وې، بیا یې وخندل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندې ووتم.
اسمان برګ و، د وربځو غتې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تر دې دمه دومره سپینه، تېزه سپوږمۍ نه وه لیدلې.
مخکې لاړو، بوټي وښورېد، زړه مې خولې ته راغی، سویه وه، منډه یې واخیسته، ان سیورۍ یې هم ښکارېده.
مور مې ګڼو نیالګیو ته ور وګرځېده، زه پر یوه هواره تېږه کېناستم، د اوبو له شنهاري سره د شغالانو کوکې هم ګډې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يودم يو سيوری راباندې راغی، زړه مې ولړځېد ، ځنېور رهنما مې مخې ته ودرېد ، لاس يې راوغځاوه، پورې مې واهه، غوږته يې کړه، په غيږ کې يې ونيولم، لندې شونډې يې زما پر بغور کېښودې، له خولې يې د الکولو بوی ته ساه مې بنده شوه، سری مې تر څنګ ونيو ، نه ليرې کېده. چيغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وينو داره وکړه.
سړی يودم شاته شو ، لاس يې پر خپله غاړه تېر کړ، ګوتې يې وسولولې، وينه وه.
په کرکه يې وويل:
_ايق !
ماته يې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وينو خوند نيولې وه.
سړی دوه ګامه شاته شو ، له ټوخې سره ګډه ناره مې تر خولې راووته !
_ابا ! ! !
سړي منډه کړه !
چيغه شوه، پانې وخوځېدې، مور مې له ګټو نيالګيو راووته، منډه يې کړه، د چاغ، سر خرېيلي رهنما لنډ لاس يې خلاصو وښتو ته وررسېد ، دواړه پر ځمکه ولوېدل.
ورېږ ډبرې ورغړېدې، ورومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چيغې يې د سيند له خوا راتلې.
منډه مې ورواخيسته، له ګټو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خرېيلي سړي سر ته سوکان نيولې وو. بيا يې يودم له ځمکې يوه لويه ډبره ور پورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولګېدل، ورومې کتل، د سړي د سر وينې او د غوښې سرېښناکه ورې ټوټې وې.
په مور پسې مې سترګې ورغړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پاڼ پر ژۍ ولاړه وه، ځګنو اوبو ته يې کتل، د سپين ګرېوانه شکېدلې تراډې او تور خلاص وېښته يې باد يوې، بلې خواته سره اړول.
پلار مې ترمټ ونيو ، جټکه مې ورکړه، ورويې کتل، يوه تېره چيغه يې تر خولې راووته:
_نه !
مريم ټوخې واخيسته، تر ډېرو يې وټوخل، بيا له ټوخې سره ژړا ګډه شوه، په زحمت يې وويل:
_پلار مې ور ورسېد ، خو يواځې زما د مور د کميس سپينه تراډه په ګوتو ورغله.
مورې دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپينو ځګونو کې ورکه وه، اوبه له لويو ډبرو سره لګېدلې، شنهارې يې خوت.
د مريم ژړا زور واخيست، ژړا او ټوخې خبرو ته نه پرېښودله، بيا يې ساه بنده شوه، يو دم يې خوږ وهل، يوه شېبه هيڅ هم نه و، وروسته خرهاری راغی، ښځينه وارخطا چيغې پکې ګډې شوې، پر کاشيو د بوټونو کړپا، په ايټالوي ژبه نارينه او ښځينه وارخطا غږونه او د تذکرې د ټايرونو کرښنده اواز. بس ! همدومره، پاتې لس دقيقې سپينې وې.
په سهار مې لوسي ته ايميل ولېږه او د مريم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، يوه بجه يې لنډ ځواب راغی:
_ښنه غوارم. مريم تېره اوونۍ مړه شوه.
ولاړ شوم، په دهلېز کې مې يو همکار په مخه راغی، په حيرانۍ يې وپوښتل:
_سترګې دې له اوښکو ډکې دي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حویلۍ ته کښته شوم.
لمرو، د سټوډيو د بام په ناوه پسې يوه لوېشت کنګل را څڅېده.
بېرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ور ولیږله او هیله مې ترې وکړه چې ټليفون راته وکړي.
څلرویشت ساعته تېر شول، خو درک يې مالوم نه شو.
په دوهم ایمېل کې مې يو بل ټکی هم اضافه کړ:
ـد مریم له پاره.
په سبا يې يو اوږد ایمېل راته لیکلی و. ايمېل مې پر نټ کړ، ماخستن بخارۍ ته نږدې کښناستم، لوسي لیکلي وو:
ـوبښه، تر ټليفونه مې ليکلي مالومات غوره وګڼل، پوهېږم، مریم راته ویلي وو، چې يو څوک يې د ژوند کیسه لیکي.
مریم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، یوازې يوه دقیقه په هوښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه کړم چې په ټایپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ایمېل کړم.
مریم يې څلوېښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پولیس ورسره ول، ویل يې چې د تحقیق په وخت کې يې وینه وکرځوله.
معاینات و دوه ساعته وخت ونیو، نجلۍ د سږو سرطان درلود، دې باید د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.
مریم غلې نجلۍ وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.
مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.
يوه ورځ يې راته وویل:
ـعمه لوسي ! مرګ ته مې څو ورځې پاتې دي؟
غلې وم.
وبې ویل:
ـداسي څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم را لنډې کړي؟
خو په سبا يې مرګ ته زړه نه کېده. علت مې ونه پوهېدت، کمپیوټر ته یې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه، د يوه ځوان عکس و، ښکلي غټې سترګې يې درلودې.
مریم په خوند وویل:
ـوحید مې ولیکه، څو خیرې راغلې، خو خپله مينه مې په اسانۍ پکې وموندله.
يودم يې وخندل:
ـته ورته وګوره ! له ځانه يې څه جوړ کړېدي، ږيره او برېت يې نشته.
ولاړه شوه، تېنګه يې په غېږ کې ونيولم، زنه يې زما پر اوږه راکېښوده، يودم غریو واخيسته:
ـاه ! عمه لوسي ! مرګ ته مې زړه نه کيږي.
خو په سهار يې بیا ژړل، له خبرې يې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
غرمه مې د روغتون په حويلۍ کې ولېده، پر اوږده سيميټي څوکۍ یوازې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راوېې کتل، سترګې يې لا سرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شېبه دواړه غلي وو ، مريم ځمکې ته کتل، د ښي بوټ په څوکه يې ژېړې پاڼې راټولولې.
ورو مې وويل:
_باد سوړ دی، نه ځو؟
هماغسې يې ځمکې ته کتل. يو دم غريو واخيسته. د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو. وخت ووت، ويې ويل:
_وحيد ته مې ټلېفون وکړ، د خندا غږ راغی، ومې پوښت، نامزادي يې په واوره ويشت.
مريم په سبا بل سيمکارت رانه وغوښت، ويل يې چې وحيد څو ځله زنګ ورته وهلی، ايمېلونه يې رالېږلي، خو دا نه غواړي چې ځواب ورکړي.
بله شپه نوکري وم، په دهلېز کې مې د مريم غږ واورېد ، څه يې ويل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا يې نه پوهېدم، خو درد يې ښکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مريم پر کټ ناسته وه، سپينه روجايي سرو وينو نيولې وه.
په بيړه ورغلم، د مريم خوله، غاړه او ټټر په وينو سره ول.
مخ يې راواړاوه، ورو يې وويل:
_وحيد مې خوشاله وليد ، کوم بل ارمان نه لرم.
مريم بيا هيڅکله د فيس بوک مخ ونه ليد ، بانه يې دا وه چې وخت ضايع کوي، دې به پښتو سايټونه کتل.
يوه ورځ يې راته وويل:
_اه ! عمه لوسي ! ته مې ډېره په تکليف کړې، خو يوه وروستۍ خبره مې هم ومنه !. زما تر بالښت لاندې د افغانستان نقشه او د وحيد عکس دی، هيله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کېږدې.
لوسي همدومره ليکلي وو.
په سبا مې ايمېل ورولېږه او د مريم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ يې ځواب راغی، ليکلي يې وو ، چې مريم په تا باور درلود ، خو نه يې غوښتل چې عکس يې په کتاب کې راشي.
په بل ايمېل کې مې ډاډ ورکړ، عکس يې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلېفون کې د مريم خبرې راپه زړه شوې:
_نه، دومره بدرنګه هم نه يم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پيچلي، ږمنځ پکې بنديږي، بس، له رنګه يو څه توره يم.
ټول سم ول، يوازې په غټو تورو سترګو کې ډنډ اوښکې ترې هېرې وې.

(پای)

۱۳۹۱ل کال

د عقرب شلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر برېښنايي کتابتون

قدرمنو لوستونکو !

تاسو کولای سئ د لراوبر ويبپاڼي په برېښنايي کتابتون کي زيات شمېر ارزښتناک او په زړه پوري آثار په خپل تفريحي وخت کي مطالعه کړئ .

د لراوبر انلاين کتابتون ستاسو لپاره د لاندينيو موضوعګانو اړوند آثار پر ليکه کوي :

- **اسلام او مذهب**
- **ساينس او تخنيک**
- **سپورټ او روغتيا**
- **تاريخ او سياست**
- **هنر او ادبيات**
- **دماشومانو لپاره**
- **بيلابيل آثار**

www.Larawbar.net/library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library